

RUKOUSVIIKKO- LUKEMISET

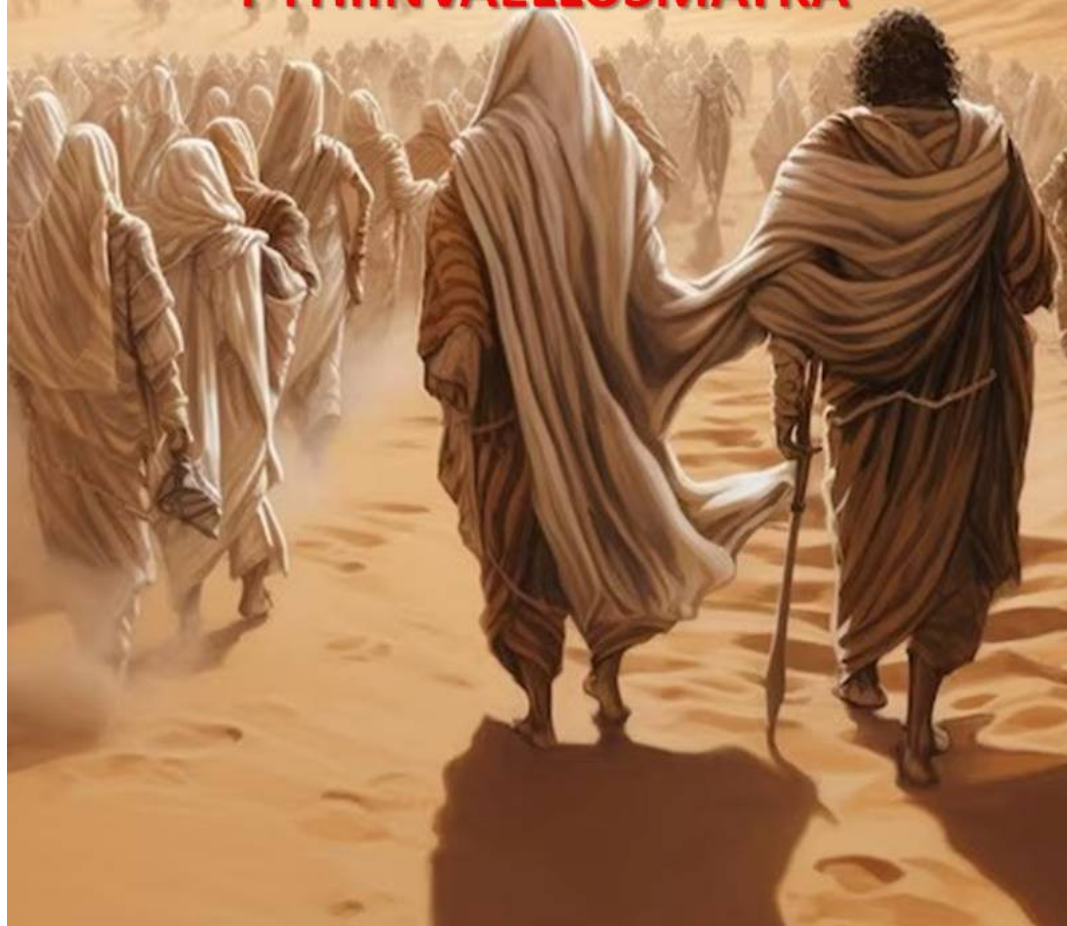

5-13.12.2025

Egyptistä Kanaaniin

ISRAELIN KANSAN

PYHIINVAELLUSMATKA

Johdanto

Israelin kansan historia heijastuu monellakin tapaa kristityn hengelliseen kokemukseen. Apostoli Paavali kirjoitti 1. Kor. 10:6: ”Tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi meille, että me emme pahaa himoitsisi, niinkuin he himoitsivat.” Heidän vapautuksensa Egyptin orjuudesta, Punaisenmeren ylityksen ihme, koettelemukset erämaassa ja heidän kohtaamisensa Jumalan kanssa Siinain vuorella ovat arvokkaita läksyjä kuuliaisuudesta, uskosta ja ihmisen suhteesta taivaan ja maan Luojaan.

Muinainen Israel

Jumala valitsi Israelin erityiseksi kansakseen ja asetti heidät erilleen maailmasta, jotta he hoitaisivat pyhän lähetystehtävän. Hän antoi heille lakinsa ja toivoi, että heidän kauttaan tieto Hänen luonteestaan ja tahdostaan leviäisi koko maailmaan. Mutta tästä korkeasta kutsumuksesta huolimatta Israel toistuvasti erkani jumalallisesta Kuninkaastaan; he omaksuivat käytäntöjä epäjumalanpalveluksesta ja olivat tottelemattomia Hänen jumalallisille käskyilleen. Tämä tottelemattomuus ei ainoastaan aiheuttanut ikäviä seurauksia heille itselleen, vaan se myös tahraisi Jumalan nimen kansojen silmissä.

”Tiedä siis, ettei Herra, sinun Jumalasi, sinun vanhurskautesi tähden anna sinulle tätä hyvää maata omaksesi; sillä sinä olet niskurikansa. Muista äläkä unhota, kuinka sinä erämaassa vihoitit Herran, sinun Jumalasi. Siitä päivästä alkaen, jona sinä lähdit Egyptin maasta, aina siihen saakka, kun te tulitte tähän paikkaan, te olette niskoittelleet Herraa vastaan.” 1. Moos. 9:6,7.

”Mutta he eivät pysyneet liitossa Jumalan kanssa. He rupesivat jäljittelemään muiden kansojen pakanallisia tapoja, ja sen sijaan että he olisivat korottaneet Luojansa nimeä maan päällä, he saattoivat omalla käytöksellään pakanakansat halveksimaan sitä. Siitä huolimatta Jumalan suunnitelman täytyi toteutua. Tieto hänen tahdostaan oli levitettävä laajalle maan päällä.” - Todistusaarteita 2, s. 155.

Nykyaikainen Israel

Kuten muinaista Israelia, myös Jumalan kansaa nykyään vaaditaan jatkuvasti pysymään uskollisena maailmassa, joka houkuttelee heitä

vaarallisille teille. On välttämätöntä, että he oppivat menneisyyden virheistä ja sitoutuvat elämään kuuliaisuudessa sekä omistautuen Luojaalle, heijastaen Kristuksen luonnetta päivittäin.

”Tänäkin aikana Jumala on kutsunut seurakuntansa, kuten hän kutsui muinaisen Israelin, loistamaan valona maan päällä. Totuuden voimallsiella miekalla, ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomalla hän on erottanut heidät kirkkokunnista ja maailmasta saattaakseen heidät pyhään läheisyyteen itsensä kanssa. Hän on tehnyt heistä lakinsa säilyttäjät, ja hän on uskonut heille tämän ajan suuret profeetallsiet totuudet. Muinaiselle Israelille uskottujen pyhien ennustusten tavoin nämä totuudet ovat pyhä aarteisto, joka on määrä jakaa koko maailmalle. Ilmestyskirjan 14. luvun kolme enkeliä edustavat sitä kansaa, joka vastaanottaa Jumalan sanomien valon ja jonka jäsenet hänen edustajinaan menevät maan äärestä toiseen kaiuttamaan varoitusta.” - Todistusaarteita 2, s. 156.

Rakkaat veljet ja sissaret, jokainen näistä tämän viikon lukemisista kutsuu meitä etsimään Jumalan kasvoja rukouksessa. Olkoot kokoukset tänä pyhitettynä aikana hyvin järjestettyjä jokaisessa seurakunnassa, kodissa ja netissä. Viimeinen sapatti on omistettu paastolle, rukoukselle ja antamiselle. Viimeinen lukeminen toimii saarnana jumalanpalveluksessa, jonka jälkeen kerätään erikoinen uhrilahja pääkonferenssille, jonka avulla avataan ja tuetaan uusia lähetyskenttiä. Jokaista pyydetään kirjoittamaan kirjekuoreen, jossa hänen uhrilahjansa on, raamatun jae, joka kuvaa hänen hengellisiä toiveitaan ja kiitollisuuttaan. Tehkäämme kaikki voitavamme näiden päivien aikana, jotta kohtaisimme veljien ja sisarten kanssa lukemisten merkeissä.

Rakkaat veljet ja sisaret, Raamattu ja innoitetut kirjoitukset esittävät selkeän polun iankaikkiseen elämään. Muinainen Israel lankesi tottelemattomuuden ja epäuskon tähden. Älkäämme toistako heidän historiaansa. Ottakaamme kaikki hyöty valosta, jonka Hän on niin armollisesti antanut seurakunnalleen ja suorittakaamme tehtävä, jonka Hän on uskonut meille.

Pääkonferenssin saarnaajaosasto

1. lukeminen

Perjantaina 5. joulukuuta 2025

Israel Egyptissä

E.G. White

Muutos olosuhteissa

”Joosef oli palvellut Egyptin valtiota niin ansiokkaasti, että he eivät ainoastaan saaneet maakuntaa asuttavakseen vaan nauttivat lisäksi verovapautta, ja koko nälänhädän ajan heille tuotiin runsaasti ruokatarpeita. Kuningas tunnusti julkisesti, että vain Joosefin Jumalan armollinen asioihin puuttuminen oli suonut Egyptin nauttia runsausta muiden kansojen kärsiessä nälkää Hän näki myös maansa vaurastuneen suuresti Joosefin huolehtiessa valtakunnan asioista, ja niin hän osoitti kiitollisena suosiotaan myös Jaakobin perheelle.

Mutta ajan mittaan tuo suuri mies, jota Egypti sai kiittää niin paljon, sekä hänen teoistaan nauttimaan päässyt sukupolvi vaipuivat hautaan. »Niin Egyptiin tuli uusi kuningas, joka ei Joosefista mitään tiennyt.» Kyllä hän oli tietoinen Joosefin palveluksista valtiolle, mutta hän ei tahtonut antaa niille mitään tunnustusta, vaan halusi niin pitkälle kuin mahdollista painaa ne unohduksiin. »Tämä sanoi kansallensa: 'Katso, israelilaisten kansa on suurempi ja väkevämpi kuin me. Tulkaa, menetelkäämme siis viisaasti heitä kohtaan, että he eivät lisääntyisi eivätkä, jos sota syttyisi, liittyisi hekin vihollisiimtae ja sotisi meitä vastaan ja lähtisi maasta pois.'»

Israelilaisten lukumäärä oli jo suuresti kasvanut; he »olivat hedelmälliset ja sikisivät, lisääntyivät ja enenivät hyvin suurilukuisiksi, niin että maa tuli heitä täyteen». Joosefin hyvässä hoidossa ja silloisen kuninkaan suosiossa he olivat nopeasti levinneet koko maahan. He olivat kuitenkin pysyneet erillisenä kansana eivätkä olleet vähääkään omaksuneet Egyptin tapoja tai uskontoa. Siksi heidän voimakas lisääntymisensä sai kuninkaan ja hänen kansansa pelkäämään, että he sodan syttyessä liittyisivät Egyptin vihollisiin. Kuitenkaan heidän karkottamisensa maasta ei ollut edullista. Monet heistä olivat ammattitaitoisia ja taitavia työmiehiä, ja maan vaurastuminen oli suureksi osaksi heidän ansiotaan. Kuningas tarvitsi sellaisia työläisiä rakentaessaan suurenmoisia palatsejaan ja temppeleitään. Niinpä hän rinnasti heidät egyptiläisiin, jotka olivat myyneet omaisuutensa

valtiolle. Pian heille asetettiin työnjohtajia, jotka orjuuttivat heidät täydellisesti. »Niin egyptiläiset pitivät israelilaisia orjantyydessä väkivalloin ja katkeruudella heidän elämänsä kovalla laasti- ja tiilytyöllä ja kaikenlaisella työllä ulkona kedolla, kaikenlaisella työllä, jota he teettivät heillä väkivalloin.» »Mutta kuta enemmän kansaa rasiutettiin, sitä enemmän se lisääntyi, ja sitä enemmän se levisi.»

Kuningas ja hänen neuvonantajansa olivat toivoneet voivansa alistaa israelilaiset kovalla työllä, vähentää siten heidän lukumääränsä ja lannistaa heidän itsenäisen mielensä. Mutta epäonnistuttuaan tässä he jyrkensivät toimenpiteitään. Egyptiläisille kättilövaimoille annettiin käsky surmata heprealaiset poikalapset synnytyksen yhteydessä...

Jumalallisten periaatteiden palauttaminen

”Orjuudessaan israelilaiset olivat osittain menettäneet Jumalan lain tuntemuksensa ja poikenneet sen käskyistä. Sapattia oli rikottu yleisesti, ja heidän työnjohtajiensa vaatimukset tekivät sen viettämisen miltei mahdottomaksi. Mutta Mooses oli julistanut kansalle, että vapautuksen ensimmäisenä ehtona oli kuuliaisuus Jumalalle; ja heidän sortajansa olivat huomanneet, miten he pyrkivät palauttamaan sapatin viettämisen ennalleen.

Kovin kiihtynyt kuningas epäili israelilaisten suunnittelevan kapinallista työlakkoa. Mutta hän tulkitsi tyytymättömyyden johtuvan laiskuudesta, ja hän kyllä pitäisi huolen siitä ettei heille jäisi aikaa vaaralliseen juonitteluun. Heti hän tiukensi heidän työvaatimuksiaan lannistaakseen heidän itsenäisen mielensä. Samana päivänä annettiin määräyksiä, jotka oikeuttivat heidän työnjohtajansa entistä julmempiin sortotoimiin. Siinä maassa käytettiin yleisimpänä rakennusaineena auringossa kuivatettuja tiiliä; niistä tehtiin komeimmatkin rakennukset, joiden seinät sitten päällystettiin kivillä. Tiilten valmistukseen tarvittiin paljon orjatyövoimaa. Työssä tarvittiin myös runsaasti silputtuja olkia, joita sekoitettiin saveen sideaineeksi. Kuningas määräsi nyt, ettei olkia enää tuotaisi tiilentekijöille, vaan heidän täytyi itse hankkia olkensa mistä löysivät. Silti vaadittiin tiiliä sama määrä kuin ennenkin.

Tämä määräys saattoi israelilaiset suureen pulaan koko maassa. Egyptiläiset työntekijät olivat antaneet kansan työn valvomisen heprealaisten päällysmiesten huoleksi, jotka vastasivat alaistensa työstä. Kuninkaan määräyksen tultua voimaan väki hajosi kaikkialle

maahan kokoamaan pehkuja olkien asemesta, mutta heidän oli mahdotonta päästä tavanomaisiin työtuloksiin. Ja niiden alittamisesta piestiin heprealaisia päällysmiehiä julmasti.

Nämä päällysmiehet luulivat, että vain työnteettäjät sortivat heitä eikä itse kuningas, ja niin he valittivat asiasta hänelle. Mutta faarao kivahti heille tylysti: »Te olette laiskoja, laiskoja olette; sentähden te sanotte: 'Menkäämme uhraamaan Herralle.'» Heidän käskettiin palata töihinsä, eikä heidän rasituksiaan lievennettäisi missään tapauksessa. Poistuttuaan palatsista he tapasivat Mooseksen ja Aaronin, ja huusivat heille: »Herra kostakoon teille ja tuomitkoon teidät; sillä te olette saattaneet meidät faraon ja hänen palvelijainsa vihoihin ja antaneet heidän käteensä miekan, meille surmaksi.»

Mooses joutui suureen ahdinkoon kuunnellessaan näitä moitteita. Kansan kärsimykset olivat suuresti lisääntyneet. Kaikkialla maassa vanhat ja nuoret huusivat epätoivoisina, ja yhteen ääneen kaikki syytivät häntä oloissaan tapahtuneesta onnettomasta käänteestä. Katkeralla mielellä hän lähestyi Jumalaa huudahtaen: »Herra, miksi olet tehnyt niin pahoin tälle kansalle? Miksi olet lähettänyt minut? Sillä siitä asti, kun minä menin faraon tykö puhumaan sinun nimessäsi, hän on tehnyt pahaa tälle kansalle, etkä sinä suinkaan ole kansaasi vapahtanut.» Herra vastasi: »Nyt saat nähdä, mitä minä faraolle teen; sillä väkevän käden pakottamana hän on päästävä heidät, ja väkevän käden pakottamana hän on ajava heidät maastansa.» Jälleen häntä muistutettiin siitä liitosta, jonka Jumala oli tehnyt isien kanssa, ja hänelle vakuutettiin Herran muistavan liittonsa.

Israelilaisten joukossa oli koko Egyptin orjuuden ajan niitä, jotka palvelivat Herraa. Nämä olivat hyvin huolissaan, kun näkivät lastensa katselevan pakanain iljettävyksiä ja jopa kumartavan heidän epäjumaliaan. Ahdistuksissaan he rukoilivat Herraa vapauttamaan heidät Egyptin ikeestä ja epäjumalain palvonnan turmelevasta vaikutuksesta. He eivät salanneet uskoaan vaan julistivat egyptiläisille palvovansa taivaan ja maan Luojaa, ainoaa oikeaa ja elävää Jumalaa. He kertoivat todisteita hänen olemassaolostaan ja voimastaan luomisesta lähtien Jaakobin päiviin asti. Egyptiläiset saattoivat näin tutustua heprealaisten uskontoon, mutta kun eivät katsoneet arvolleen sopivaksi olla orjiensa opetettavina, he koettivat vietellä Jumalan palvelijoita lahjalupauksin ja kun eivät siinä onnistuneet, uhkauksin ja

julmuuksin.

Israelin vanhimmat koettivat kohentaa veljiensä sammuvaa uskoa toistamalla heidän isilleen annettuja lupauksia ja Joosefin ennen kuolemaansa lausumia profetallisia sanoja, jotka ennustivat heidän vapauttamisensa Egyptistä. Jotkut kuuntelivat ja uskoivat. Toiset ajattelivat vallitsevia kurjia oloja eivätkä jaksaneet toivoa. Kun egyptiläisille kerrottiin, mitä heidän orjansa keskenään puhelivat, he ivasivat heidän toiveitaan ja pilkaton kielsivät heidän Jumalansa voiman. He totesivat heidän olevan orjakansaa ja sanoivat pisteliäästi: »Jos teidän Jumalanne kerran on oikeamielinen ja armollinen ja voimallisempi Egyptin jumalia, niin miksei hän tee teistä itsenäistä ja vapaata kansaa?» Ja he viittasivat omaan asemaansa. He palvoivat jumaluuksia, joita israelilaiset pitivät epäjumalina, ja kuitenkin heillä oli rikas ja mahtava valtio. He selittivät jumaliensa siunanneen heitä hyvinvoinnilla ja antaneen heille israelilaiset palvelijoiksi, ja kehuivat pystyvänsä sortamaan ja hävittämään Herran palvelijoita. Faaraokin kerskui, ettei heprealaisten Jumala kyennyt vapauttamaan heitä hänen vallastaan.

Tällaiset puheet saivat monet israelilaiset masentumaan. Asiat näyttivät heidän mielestään olevan kutakuinkin egyptiläisten esitysten mukaiset. Orjiahan he olivat, ja heidän täytyi sietää kaikkea, mitä vain heidän julmien työnjohtajiensa mieleen juolahti. Heidän lapsiaan oli jahdattu ja tapettu, ja heidän oma elämänsä oli pelkkää raatamista. Kuitenkin he palvoivat taivaan Jumalaa. Jos Herra todella oli kaikkia jumalia ylempi, ei hän varmaan jättäisi heitä epäjumalain palvelijoiden orjiksi. Mutta Jumalalle uskolliset ymmärsivät, että Herra oli sallinut heidän joutua orjuuteen siksi, että Israel oli luopunut hänestä, sekaantunut pakanakansoihin ja siten langennut palvelemaan epäjumalia. Ja luottavaisina nämä uskolliset vakuuttivat veljilleen, että Herra pian murtaisi sortajan ikeen.

Heprealaiset olivat odottaneet pääsevänsä vapauteen ilman mitään erikoista uskon koetusta tai todellista kärsimystä tai vaikeutta. Mutta he eivät olleet vielä valmiita vapautettaviksi. Heillä oli vain vähän uskoa Jumalaan, eivätkä he halunneet kärsivällisesti kestää ahdinkoan, kunnes hän näkisi ajan sopivaksi ryhtyäkseen toimimaan heidän hyväkseen. Monet tyytyivät jäämään orjuuteen mieluummin kuin kärsimään vieraaseen maahan muuttamiseen liittyviä vaivoja.

Muutammat olivat taas tavoiltaan niin egyptiläistyneet, että pitivät Egyptissä asumista parempana. Siksi Herra ei vapauttanut heitä heti kun oli ensi kerran ilmaissut voimansa faaraolle. Hän ohjasi tapahtumia niin että ne yhä paremmin paljastivat Egyptin kuninkaan sorto vai täisen luonteen, ja hän halusi myös ilmaista itsensä kansalleen. Kun he havaitsivat hänen oikeamielisyytensä, voimansa ja rakkautensa, he lähtisivät mielellään Egyptistä ja ryhtyisivät palvelemaan häntä. Mooseksen tehtävä olisi ollut paljon helpompi, elleivät monet israelilaiset olisi siinä määrin turmeltuneet, etteivät halunneet lähteä Egyptistä.

Herra kehotti Moosesta jälleen menemään kansan luo ja toistamaan vapautuksen lupauksen sekä uudelleen vakuuttamaan heille Jumalan suosiollisuutta. Hän noudatti kehotusta, mutta he eivät kuunnelleet. Raamattu sanoo siitä: »He eivät kuulleet Moosesta tuskaantumisensa ja raskaan orjuutensa tähden.» Mooses sai taas Herralta sanoman: »Mene ja sano faraolle, Egyptin kuninkaalle, että hän päästää israelilaiset maastansa.» Masennuksissaan Mooses vastasi: »Katso, israelilaiset eivät kuulleet minua; kuinka sitten farao kuulisi minua?» Nyt hänen käskettiin ottaa Aaron mukaansa ja mennä faaraon luo uudelleen vaatimaan häneltä lupaa siihen että israelilaiset vietäisiin »pois Egyptin maasta».”

Jumalallinen väliintulo

”Herra ilmoitti Moosekselle, ettei kuningas taipuisi ennen kuin Jumala antaisi rangaistustuomioiden kohdata Egyptiä ja veisi pois Israelin niin että siinä yhteydessä nähtäisiin erikoisen selvästi hänen voimansa. Ennen jokaista vitsausta Mooseksen oli kuvailtava sen laatua ja vaikutusta, jotta kuningas voisi varjeltua siitä, jos haluaisi. Jokainen seuraava rangaistus olisi edellistä ankarampi, kunnes hänen ylpeä sydämensä nöyrytyisi tunnustamaan, että taivaan ja maan Luoja oli oikea ja elävä Jumala. Herra antaisi egyptiläisille tilaisuuden nähdä miten tyhjänpäiväistä oli heidän mahtimiestensä viisaus ja miten heikkoa heidän jumaltensa voima Herran käskyjä vastustettaessa. Hän rankaisisi Egyptin kansaa heidän epäjumalain palvonnastaan ja vaientaisi heidän kerskailunsa niistä siunauksista, joita nuo elottomat jumalat muka tuottivat heille. Jumala kirkastaisi oman nimensä, jotta muut kansat saisivat kuulla hänen voimastaan ja vavisten katsella

hänen voimallisia tekojaan ja jotta hänen kansansa kääntyisi pois epäjumalistaan hänen puhtaaseen palvontaansa....

Herra ilmaisi voimansa vahvistaakseen Israelin uskomaan häneen ainoana oikeana ja elävänä Jumalana. Hän antaisi kiistattoman todisteen siitä, että hän piti heitä eri asemassa olevina kuin egyptiläisiä ja saattaisi kaikki kansat tietämään, että kaikkien halveksimat ja sortamat heprealaiset olivat taivaan Jumalan suojeluksessa....

Ennen tämän tuomion täytäntöönpanoa israelilaiset saivat Herralta Mooseksen välityksellä ohjeita, jotka koskivat heidän lähtöään Egyptistä ja varjelemistaan tulevalta vitsaukselta. Jokaisen perheen, yksin tai toisten yhteydessä asuvan, tuli teurastaa »virheetön» karitsa tai vohla ja isoppikimpulla sivellä sen verellä talon »molemmat pihtipielet ja ovenpäällinen», jotta tuhoava enkeli ei tulisi siihen taloon. Heidän oli syötävä liha paistettuna, happamattoman leivän ja katkerien yrttien kanssa, samana yönä ja, kuten Mooses sanoi, »kupeet vyötettyinä, kengät jalassanne ja sauva kädessänne; ja syökää se kiiruusti. Tämä on pääsiäinen Herran kunniaksi.»

Herra julisti: »Minä kuljen sinä yönä kautta Egyptin maan ja surmaan kaikki esikoiset Egyptin maassa, sekä ihmiset että eläimet, ja panen toimeen rangaistustuomion, jonka minä olen langettanut kaikista Egyptin jumalista. ... Ja veri on oleva merkki, teille suojelukseksi, taloissa, joissa olette; sillä kun minä näen veren, niin minä menen teidän ohitsenne, eikä rangaistus ole tuhoava teitä, kun minä rankaisen Egyptin maata.»”

Tapaukset ennen lähtöä

”Israelin kansan tuli kaikkina tulevina sukupolvina viettää vuosittain tämän suuren vapautuksen muistojuhlaa. »Ja tämä päivä olkoon teille muistopäivä, ja viettäkää sitä Herran juhlanä; sukupolvesta sukupolveen viettäkää sitä ikuisena säädöksenä.» Kun he vastaisina vuosina viettäisivät tätä juhlaa, heidän tuli kertoa lapsilleen tästä suuresta vapautuksesta Mooseksen kehotuksen tapaan: »Tämä on pääsiäisuhri Herralle, joka meni israelilaisten talojen ohi Egyptissä, kun hän rankaisi egyptiläisiä, mutta säästi meidän kotimme.»

Sekä ihmisten että karjan esikoiset kuuluivat Herralle ja voitiin vain lunnailta saada takaisin. Näin he myönsivät, että kun egyptiläisten esikoiset surmattiin, olivat israelilaistenkin esikoiset saman tuomion

alaisia mutta pelastuivat armosta sovitusuhrin avulla. »Sillä minun omani on jokainen esikoinen», Herra julisti. »Sinä päivänä, jona minä surmasin kaikki Egyptin maan esikoiset, minä pyhitin itselleni kaikki Israelin esikoiset, sekä ihmisten että karjan; minun omani ne ovat» (4 Moos. 3: 13)....

Muistojuhlana pääsiäinen viittasi Egyptistä vapautumiseen, mutta esikuvallisena se suuntasi ajatukset siihen suurempaan vapautukseen, jonka Kristus oli suorittava vapauttamalla kansansa synnin orjuudesta. Uhrilampaan esikuvana oli »Jumalan Karitsa», pelastuksen ainoa toivomme. Apostoli sanookin: »Onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu» (1. Kor. 5: 7). Pääsiäislampaan teurastaminen ei riittänyt, vaan sen verta oli lisäksi siveltävä ovenpieliin. Samoin on Kristuksen veren ansiot sovellettava ihmisen sieluun. Ei riitä että uskomme hänen kuolleen maailman puolesta. Meidän on uskottava, että hän on kuollut henkilökohtaisesti meidän puolestamme. Ja meidän on sovellettava hänen sovitusuhrinsa ansio itseemme.

Veren siveelyyn käytetystä isopista tuli puhdistuksen vertauskuva. Sillä puhdistettiin pitaalisia ja niitä, jotka olivat saastuneet kosketettuaan kuolleeseen. Sen merkitys kuvastuu myös psalmistan rukouksesta: »Puhdista minut isopilla, että minä puhdistuisin, pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin» (Ps.51: 9).

Pääsiäislammas oli valmistettava kokonaisena rikkomatta siitä yhtäkään luuta. Samoin ei saanut rikkoa luuta Jumalan Karitsalta, joka kuoli puolestamme (ks. Joh. 19: 36). Tämä kuvasi Kristuksen uhrin kokonaisuutta ja täydellisyyttä.

Karitsan liha oli syötävä. Ei sekään riitä, että uskomme Kristukselta saavamme syntimme anteeksi, vaan meidän on uskon kautta jatkuvasti vastaanotettava häneltä hengellistä voimaa ja ravintoa hänen sanansa välittämänä. Kristus sanoi: »Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä» (Joh. 6: 53,54). Ja selittäen tarkoitustaan hän lisäsi: »Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä» (Joh. 6: 63). Jeesus hyväksyi Isänsä lain, toteutti sen periaatteita elämässään, ilmensi sen henkeä ja osoitti mitä hyvää se saa aikaan sydämessä. Johannes sanoo: »Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on

Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta» (Joh. 1:14). Kristuksen seuraajien täytyy osallistua hänen kokemuksestaan. Heidän on vastaanotettava ja omaksuttava Jumalan sana, niin että siitä tulee elämän ja toiminnan voimallinen vaikutin. Kristuksen voiman tulee muuttaa heidät hänen kaltaisuuteensa, niin että jumalalliset ominaisuudet heijastuvat heistä. Heidän on syötävä Jumalan Pojan lihaa ja juotava hänen vertansa, tai muutoin heillä ei ole elämää itsessään. Kristuksen hengen ja toiminnan on tultava hänen opetuslastensa elämäksi ja toiminnaksi.

Karitsa oli syötävä katkerain yrttien kanssa, mikä muistutti Egyptin orjuuden katkeruudesta. Samoin meidän tulee nauttia Kristus-ravintoa syntiemme tähden murtunein mielin. Happamattoman leivän käytöllä oli myös merkityksensä. Pääsiäislaissa nimenomaan sanottiin, ja juutalaiset noudattivat sitä tarkoin käytännössään, ettei juhlan aikana saanut olla mitään hapanta heidän talossaan. Samoin on synnin hapatus poistettava kaikista, jotka mielivät saada elämää ja ravintoa Kristukselta. Paavali kirjoittaa tästä Korinton seurakunnalle: »Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina sillä onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu. Viettäkäämme siis juhlaa, ei vanhassa hapatuksessa eikä ilkeyden ja pahuuden hapatuksessa, vaan puhtauden ja totuuden happamattomuudessa» (1 Kor. 5: 7,8).

Ennen vapautustaan orjien täytyi osoittaa uskovansa pian tapahtuvaan suureen vapauttamiseen. Heidän oli merkittävä talonsa verellä, ja heidän täytyi perheineen erottautua egyptiläisistä ja hakeutua omiin asumuksiinsa. Jos israelilaiset olisivat vähänkin poikenneet saamistaan ohjeista tai jättäneet erottamatta lapsensa egyptiläisistä; jos he olisivat teurastaneet karitsan mutta jättäneet sivelemättä verellä oviensa pihtipieliä tai poistuneet kotoaan, he eivät olisi olleet turvassa. He olisivat saattaneet rehellisesti uskoa tehneensä kaiken tarpeellisen, mutta heidän vilpittömyytensä ei olisi pelastanut heitä. Tuhoojan käsi olisi surmannut kaikkien niiden esikoisen, jotka eivät olisi noudattaneet Herran ohjeita.

Kuuliaisuudellaan kansa osoittaisi uskonsa. Samoin kaikkien niiden, jotka toivovat pelastuvansa Kristuksen veren ansiosta, tulisi käsittää, että heidän itsensäkin on tehtävä jotakin pelastuakseen. Vaikka yksin Kristus voikin lunastaa meidät rikkomuksen rangaistuksesta, meidän on käännyttävä synnistä kuuliaisuuteen.

Ihminen pelastuu vain uskosta, ei tekojen avulla, mutta hänen uskonsa täytyy näkyä hänen teoissaan. Jumala on antanut Poikansa kuolemaan synnin sovittajana; hän on ilmaissut valon ja totuuden, elämän tien. Hän on luonut edellytyksiä ja antanut ohjeita ja etuoikeuksia, ja nyt ihmisen on arvostettava ja käytettävä näitä Jumalan antamia pelastusvälineitä ja oltava yhteistoiminnassa niiden kanssa — uskottava ja noudatettava kaikkia jumalallisia vaatimuksia.” - Patriarkat ja profeetat, s. 222, 223, 238-240, 254-259.

2. lukeminen

Saapattina 6. joulukuuta 2025

Lähtö Egyptistä

Y. Delgado, Peru/USA

”... ”Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkää saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani.”

Kaksi näkökulmaa Israelista

Israelin kansa Egyptissä oli tuon mahtavan valtakunnan yhteiskuntarakenteen alin lenkki. Ennen Egyptistä lähtöä Aabrahamin ja Iisakin jälkeläiset elivät 430 vuotta - puolet tuosta ajasta egyptiläisten hallitsemilla alueilla ja toisen puolen itse Egyptissä. He menestyivät Joosefin suojeluksessa, mutta hänen kuolemansa jälkeen heidät alistettiin ankaraan orjuuteen. Lopulta tästä kansasta esiintyi kaksi eri näkemystä. Ensinnäkin Egyptin Farao väitti, että ”Katso, israelilaisten kansa on suurempi ja väkevämpi kuin me.” Vaikka Israelin kansa oli orjuudessa, he lisääntyivät lukumääräisesti siinä määrin, että heidät koettiin uhkaksi. Itse asiassa, ”kuta enemmän kansaa rasitettiin, sitä enemmän se lisääntyi, ja sitä enemmän se levisi, niin että israelilaisia ruvettiin pelkäämään.” 2. Moos. 1:9,12.

Toiseksi, taivaan korkein Majesteetti tunnusti Israelin kansana näillä sanoilla: ”Näin sanoo Herra: Israel on minun esikoispoikani.” Tässä toisessa näkökulmassa Jehova sanoi Israelia valituksi kansakseen ja kutsui heitä esikoisekseen: ”Sentähden minä sanon sinulle: Päästä minun poikani palvelemaan minua. Mutta jos kieltäydyt

päästämästä häntä, niin katso, minä tapan sinun esikoispoikasi.” 2. Moos. 4:22,23. Israel oli erotettu ja pyhitetty Herralle. Se oli talletettuna muistomeriksi: ”Minä pyhitin itselleni kaikki Israelin esikoiset, sekä ihmisten että karjan; minun omani ne ovat...” 4. Moos. 3:13.

Muistakaa, että Joosefin kuoleman jälkeen Israel oli taloudellinen resurssi Egyptille, ilmaista työvoimaa. Farao halusi välttää kapinan ja pitää tämän arvokkaan resurssin hinnalla millä hyvänsä. Mutta Herralle Israel oli yhdysside Aabrahamiin, jota ”sanottiin Jumalan ystäväksi” (Jaak. 2:23), uskonisäksi. Israel oli lupauksen perillinen. ”Ja Herra sanoi Abramille: ”Niin tiedä totisesti, että sinun jälkeläisesi tulevat elämään muukalaisina maassa, joka ei ole heidän omansa, ja heidän on niitä palveleminen, ja ne sortavat heitä neljäsataa vuotta. Mutta myös sen kansan, jota he palvelevat, minä tuomitsen...” 1. Moos. 15:13,14.

Tässä yhteydessä Egyptistä lähtö oli Jumalan lupauksen täyttymys. ”1 Moos. 15: 13:n mukaan Herra sanoi Aabrahamille: »Niin tiedä totisesti, että sinun jälkeläisesi tulevat elämään muukalaisena maassa, joka ei ole heidän omansa, ja heidän on niitä palveleminen, ja ne sortavat heitä neljäsataa vuotta.»... »Mutta aika, jonka israelilaiset olivat asuneet Egyptissä, oli neljäsataa kolmekymmentä vuotta» (2 Moos. 12:40), näyttää merkitsevän, että israelilaiset, Jaakobin Egyptiin tulosta aina heidän poistumiseensa sieltä vitsausten jälkeen, todella viipyivät tuossa Niilin maassa 430 vuotta.... Paavalin innoitetun tulkinnan mukaan (Gal. 3:16,17) 430 vuotta alkavat siitä ajasta, jolloin Jumala teki liiton Aabrahamin kanssa, ja päättyvät lain antamiseen Siinailla.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 746.

Aika, jonka Israelin lapset todella viettivät Egyptissä, ei voinut olla pidempi kuin 215 vuotta.

Jumala teki itsensä tunnetuksi

Jotta Israel tunnistettaisiin Jumalan kansana, Herra viittasi liittoon, jonka Hän oli tehnyt Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa (2. Moos. 2:24), ja löydämme kolme kertaa, jolloin Jumala esitti itsensä patriarkkojen Jumalana.

Ensimmäinen kerta oli, kun Hän puhutteli Moosesta, joka olisi oleva vapauttaja ja sanansaattaja, ja kutsui hänet palavasta pensaasta

käsin: "Mooses, Mooses!" Hän vastasi: "Tässä olen". "Ja hän sanoi vielä: "Minä olen sinun isäsi Jumala, Aabrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala"." Joka kerta, kun Jumala ilmestyi Moosekselle, hänen tarvitsi tietää isiensä Jumalan nimi. "Jumala vastasi Moosekselle: "Minä olen se, joka minä olen.... teidän isienne Jumala, Aabrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala"." 2. Moos. 3:4,6,14,15. Jehova on Hänen nimens' (Hahveh hepreaksi), joka myöhemmin lausuttiin Jahve.

Jumalan esittely Moosekselle nykyaikaisessa yhteydessä annettiin profeetta Jesajan kautta: "Huutavan ääni kuuluu: "Valmistakaa Herralle tie erämaahan, tehkää arolle tasaiset polut meidän Jumalallemme." (Jes. 40:3). Johannes Kastaja valmisti tietä Herralle Jeesukselle Kristukselle, jonka nimi on MINÄ OLEN, jota kuvailtiin yksityiskohtaisemmin Johanneksen 6. luvussa, niin että me voimme tunnistaa Hänet.

Toinen kerta oli, kun Jumala käski Mooseksen vedota Israelin vanhimpiin, patriarkaaliseen johtorakenteeseen, joka edusti järjestystä taivaallisenä hyveenä. Egyptistä lähdön aikaan järjestys perustui sukujen eli heimojen arvovaltaan. "Mene ja kokoa Israelin vanhimmat ja sano heille: Herra, teidän isienne Jumala, Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala, on ilmestynyt minulle..." Se sisälsi lupauksen vapautuksesta: "Ja minä olen päättänyt näin: minä johdatan teidät pois Egyptin kurjuudesta..." 2. Moos. 3:16,17. Varmistuksena, että Israelin johtajat uskoisivat, että Jumala oli lähettänyt Mooseksen profeettana, annettiin kolme merkkiä. Sauva muuttui käärmeeksi (2. Moos. 2;4), spitaalinen käsi (jakeet 6 ,7) ja vesi muuttui vereksi, (jake 9). Kansa uskoi, kun he näkivät nämä merkit. 2. Moos. 4:29-31.

Kolmas kerta oli, kun Jumala kertoi Moosekselle, kuinka puhua faaraolle, joka edusti valtaa, joka nyt sortii Israelia, vaikka patriarkka ja hänen perheensä saapuivat Egyptiin vapaasti ja vapaaehtoisesti, Joosefia lukuunottamatta. "Ja Herra sanoi Moosekselle: "Kun tulet takaisin Egyptiin, niin katso, että teet faraon edessä kaikki ne ihmeet, jotka minä olen pannut sinun käteesi." 2. Moos. 4:21. Hänellä oli kaksi tarkoitusta tässä - ensinnäkin, että Häntä kunnioitettaisiin ja ilmaistaisiin, että Hän oli jumalain Jumala ja herrain Herra, ""joka on ja joka oli ja joka tuleva on, Kaikkivaltias." "... Minä olen Jumala, eikä toista ole; minä olen Jumala, eikä ole minun vertaistani." (Ilm. 1:8; Jes.

46:9). Ja toiseksi, faaraolle annettiin täysin tiedoksi, että pahat teot eivät jää rankaisematta. ”Siinä, miten Herra kohteli faaraota, Hän ilmaisi vihansa epäjumalanpalvelusta kohtaan ja päättäväisyytensä rangaista julmuutta ja sortoa.” — *Patriarchs and Prophets*, p. 267.

Egyptistä lähtö taivaan järjestyksen mukaan

Israelia pidettiin Jumalan pyhänä kansana, valittuna erityisenä kansana, joka oli kaikkia muita kansoja arvokkaampi. Mikä oli perustana Israelin arvolle? Oliko se kansan sotilaiden lukumäärä? Oliko se taito rakentaa kaupunkeja Egyptiin? Ei. ”Ei Herra sentähden ole mielistynyt teihin ja valinnut teitä, että olisitte lukuisimmat kaikkia muita kansoja, sillä tähän olette kaikkia muita kansoja vähälukuisemmat.” 5. Moos. 7:7.

He olivat erityinen kansa Aabrahamille ja hänen siemenelleen luvatus lahjan tähden (- *Patriarkat ja profeetat*, s. 149), joka perustui patriarkan uskoon. ”Sillä se lupaus, että Aabraham oli perivä maailman, ei tullut hänelle eikä hänen siemenelleen lain kautta, vaan uskonvanhurskauden kautta.” Room. 4:13. ”Israelin toivo kytkeytyi lupaukseen, joka annettiin Aabrahamille hänen kutsumisensa aikoihin ja toistettiin myöhemmin moneen kertaan hänen jälkeentulevilleen: »Sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä...» - *Profeetat ja kuninkaat*, s. 472. ”Vaan sen tähden, että Herra rakasti teitä ja tahtoi pitää valan, jonka hän oli vannonut teidän isillenne; niin Herra vei teidät pois väkevällä kädellä ja vapahti sinut orjuuden pesästä, faraon, Egyptin kuninkaan, käsistä.” 5. Moos. 7:8.

Siksi Moosekselle annetuissa ohjeissa tärkein asia oli ottaa yhteyttä Israelin vanhimpiin, selittää heille ja tukea heitä heidän pyrkimyksissään täyttää Jumalan lupaus vapautuksesta. Hän nimenomaisesti käski Moosesta: ”Mene ja kokoa Israelin vanhimmat.” 2. Moos. 3:16. Tämä osoitti jopa orjuuden pahimmissa olosuhteissa sen rakenteen tärkeyden, joka oli maan lakien yläpuolella. Egyptistä lähdoön aikaan Israelin vanhimmat muodostivat seurakunnan rakenteen, joka korosti sen hengellistä ja opillista luonnetta. Esimerkiksi, ”Mooses kutsui kaikki Israelin vanhimmat ja sanoi heille: ”Menkää ja ottakaa lammais kutakin perhekuuntaanne kohti ja teurastakaa pääsiäislammais.” 2. Moos. 12:21.

Taivaassa olevan seurakunnan järjestys heijastui Israelin lapsiin

heidän matkatessaan Kanaaniin. Vähän myöhemmin tämä erämaaseurakunnan rakenne muodostettiin, kun Mooses toi ne seitsemänkymmentä ilmestysmajan eteen. ”Silloin Herra astui alas pilvessä ja puhutteli häntä, otti henkeä, joka hänessä oli, ja antoi sitä niille seitsemällekympenelle vanhimmalle. Kun henki laskeutui heihin, niin he joutuivat hurmoksiin, mutta sen jälkeen he eivät enää siihen joutuneet.” 4. Moos. 11:25.

Erämaavaelluksen aikana järjestystä noudatettiin tarkasti. Kun pilvi kohosi, mikään heimo ei voinut valita itselleen toista asemaa kuin sen, joka oli sille ennalta määrätty; ja kun pilvi pysähtyi, heimo ei voinut oman mielensä mukaan asettua minne tahansa ilmestysmajan ympärille. Oli määrätty: ”Muut israelilaiset asettukoot kukin omaan leiriinsä ja kukin lippunsa luo, osastoittain.” 4. Moos. 1:52.

”Jumala rakastaa puhtautta, siisteyttä, järjestystä ja pyhyyttä. Jumala vaatii kaikilta kansaansa kuuluvilta, joilta puuttuu näitä ominaisuuksia, pyrkimään niihin lepäämättä, kunnes saavat ne omikseen.” — *Our High Calling*, p. 230. Jumala haluaa säilyttää järjestyksen seurakunnassa kaikkina aikoina. Muistakaa, kuinka Herra sanoi Saulukselle: ”Mutta nouse ja mene kaupunkiin, niin sinulle sanotaan, mitä sinun pitää tekemän.” Apt. 9:6.

Lähtö Egyptistä

Herra joutui astumaan alas taivaasta viedäkseen kansansa pois Egyptistä. Jumalallinen etsintä tapahtui - ja tapahtuu yhä - jotta jokaiselle tähän maailmaan syntyneelle ihmiselle voitaisiin tarjota vapaus. Israelin oli tärkeää muistaa lupaus, joka oli annettu heidän isälleen Aabrahamille, ja tunnistaa yhteytensä siihen - tunnustaa isiensä Jumala. Todisteena siitä, että he tunnustivat Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalan, heidän tuli kääntyä Hänen puoleensa. ”Huuda minua avuksesi, niin minä vastaan sinulle ja ilmoitan sinulle suuria ja salattuja asioita, joita sinä et tiedä.” Jer. 33:3. Herra vastasi heidän huutoonsa. ”Ja Herra sanoi: ”Minä olen nähnyt kansani kurjuuden Egyptissä ja kuullut heidän huutonsa sortajainsa tähden; niin, minä tiedän heidän tuskansa. Sentähden minä olen astunut alas vapauttamaan heidät egyptiläisten kädestä ja johdattamaan heidät siitä maasta hyvään ja tilavaan maahan, maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä... Ja nyt on israelilaisten huuto tullut minun kuuluviini, ja minä

olen myös nähnyt sen sorron, jolla egyptiläiset heitä sortavat.” 2. Moos. 3:7-9.

On nimenomaisesti mainittu, että Israelin huuto oli noussut Jumalan eteen ja että Herra oli nähnyt heidän ahdinkonsa, kuullut heidän huutonsa, ymmärtänyt heidän tuskansa ja astunut alas vapauttaakseen heidät.

Varmasti Herran Henki tekee samanlaista työtä meidän päivinämme, etsii synnin vaivaamia sieluja, joiden huokaukset ovat liian syviä sanottaviksi. Ja ”kun sydän antautuu Jumalan Hengen vaikutuksen alaiseksi, niin omatunto herkistyy ja syntinen tajuaa jotakin Jumalan pyhän lain syvällisyydestä ja loukkaamattomuudesta, hänen hallintonsa perustasta taivaassa ja maan päällä. »Valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen» (Joh. 1: 9), valaisee sielun salaiset sopukat, ja pimeyden salaisuudet tulevat julki. Synnintunto valtaa mielen ja sydämen. Syntinen tajuaa Herran vanhurskauden ja kauhistuu ajatusta, että hänen olisi astuttava omassa syyllisyydessään ja saastaisuudessaan sydänten Tutkijan eteen. Hän tajuaa Jumalan rakkauden, pyhyiden kauneuden, puhtauden ilon; hän haluaa tulla puhdistetuksi ja päästä jälleen taivaan yhteyteen.” - *Tie Kristuksen luo*, s. 18.

Evankeliumi erämaavaelluksella

Ensimmäisen kuukauden neljästoista päivä oli pyhä kokous Israelille; se oli heidän vapautuksensa alku – voitto voimallisesta. Herran pääsiäisellä oli syvä merkitys, koska se merkitsi 430 vuoden päättymistä sortajan vallan alla samoin kuin vapautusta synnin orjuudesta. Vuoden vanha karitsa, joka oli virheetön, uhrattiin illalla. Sen vuodatettua verta siveltiin ovien päällisiin sekä pihtipieliin; sovituksen merkinä se oli selvästi nähtävissä. ”Sillä Herra kulkee rankaisemassa egyptiläisiä; mutta kun Herra näkee veren ovenpäällisessä ja molemmissa pihtipielissä, menee hän sen oven ohi eikä salli tuhoojan tulla teidän taloihinne teitä vitsauksella lyömään.” 2. Moos. 12:23.

Todellinen ”Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin”, ilmaistiin profeetallisesti. ”Kun pääsiäinen instituutiona viittasi taakse päin heprealaisten ihmeelliseen vapautukseen, se samoin viittasi eteenpäin, osoittaen Jumalan Pojan kuoleman. Vuosia myöhemmin, samana päivänä ”varjokuva kohtasi Perikuvan Kristuksen

kuolemassa.” — *Lift Him Up*, p. 31.

On huomion arvoista, että tuona yönä, kun Israelin perheet juhlivat pääsiäistä kiitollisina Jehovalle, farao ei ollut vielä antanut Israelille lupaa lähteä Egyptistä. Perheet söivät paistetun lampaan happamattoman leivän ja katkerien yrttien kanssa. Määräys osoitti, että heidän tuli syödä pääsiäiskaritsa, kun he olivat valmiita lähtemään Egyptistä, vaatteet päällä ja kengät jalassa matkaa varten, sauva kädessä, odottaen lupaa lähteä.

”Niin farao nousi sinä yönä ja kaikki hänen palvelijansa ynnä kaikki egyptiläiset, ja kova valitus oli Egyptissä; sillä ei ollut yhtään taloa, jossa ei ollut kuollutta. Ja hän kutsutti yöllä Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: ”Nouskaa ja menkää pois minun kansani joukosta, sekä te että israelilaiset; menkää ja palvelkaa Herraa, niinkuin olette puhuneet. Ottakaa myös lampaanne ja karjanne mukaanne, niinkuin olette puhuneet, ja menkää ja rukoilkaa minullekin siunausta.”” 2. Moos. 12:30-32.

Ei kauankaan lähdön jälkeen, monet kansasta, jotka olivat juhlineet Herran pääsiäistä, seisoivat Punaisen meren rannalla takanaan heitä jahtaava egyptiläisten armeija ja sanoivat toivovansa, etteivät koskaan olisi lähteneet Egyptistä. He sanoivat: ”... Sillä parempi olisi ollut palvella egyptiläisiä kuin kuolla erämaahan.” Mooses vastasi kansalle: ”Älkää peljätkö; pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille; sillä sellaista, minkä näette egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette koskaan enää tule näkemään. Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa.”” 2. Moos. 14:12-14. Ihmeellisesti he ylittivät meren kuivaa maata pitkin. ”Kaikki he saivat pilvessä ja meressä kasteen Mooseksen seuraajiksi.” 1. Kor. 10:2.

Meidän lähtömme

Voimme nähdä lähtemisen kertomuksen omassa henkilökohtaisessa kokemuksessamme. Herran sana sanoo: ”Olkaa siis Jumalalle alamaiset; mutta vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee.” Jaak. 4:7. Samoin kuin Aabrahamin Jumala tuli alas vapauttamaan Israelin ja vastusti ja nöyryytti faaraota, niin Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen ”Jumalan äänen kuullaan julistavan, että vaatimukset on täytetty. Saatana on voitettu. Kristuksen omat, jotka maan päällä taistelevat ja

kilvoittelevat, ovat vastaanotetut »siinä rakastetussa.» - *Aikakausien Toivo*, s. 801. ”Tätä vastustusta Saatana pelkää. Hän tietää paremmin kuin me voimiensa rajan ja sen, miten helposti hänet voidaan voittaa, jos me vastustamme häntä.” —*Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 293.

Vapautuksensa yönä israelilaiset harjoittivat uskoa Jehovaan pääsiäisseremoniassa, mutta niin ei ollut Juudan kansan laita Jeesuksen päivinä. Tarkastelkaamme tämän riitin tarkoitusta: ”Kristuksen sanat sisälsivät saman totuuden, jota pääsiäisjumalanpalvelus kuvasi.” - *Aikakausien Toivo*, s. 367.

”Niin Jeesus sanoi heille: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Sillä minun lihani on totinen ruoka, ja minun vereni on totinen juoma. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, se pysyy minussa, ja minä hänessä.” Joh. 6:53-56.

Niinkuin faarao komensi ”... menkää pois minun kansani joukosta... menkää ja palvelkaa Herraa...” (2. Moos. 12:32), samoin sielunvihollinen ei voi vastustaa ääntä, joka sanoo: ”Herra nuhdelkoon sinua, saatana. Nuhdelkoon sinua Herra, joka on valinnut Jerusalemin.” Sak. 3:2.

Niinkuin Israel kohtasi meren ja oli peloissaan ja epäilevä, liian usein sielut katuvat jättäneensä maailman, ja haluavat palata synnin orjuuteen. On myös toinen samankaltaisuus faaraon jahdatessa Israelia ja hänen löytäessään heidät meren rannalta. ”Kun saastainen henki lähtee ihmisestä, kuljeksi se autioita paikkoja ja etsii lepoa, eikä löydä. Silloin se sanoo: 'Minä palaan huoneeseeni, josta lähdin'. Ja kun se tulee, tapaa se huoneen tyhjänä ja lakaistuna ja kaunistettuna.” Matt. 12:43,44.

Anokaamme kodeissa ja seurakunnissa Herralta, että olisimme rohkealla mielellä ja menisimme eteenpäin askel askeleelta, eteenpäin ja ylöspäin, kohti taivasta.” —*Manuscript 61*, 1907. ”Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut.” ”varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen

Jeesuksen päivään saakka.” (2. Kor. 4:8,9; Fil. 1:6). Aivan samoin, kuin Israel lauloi voitosta ylitettyään Punaisen meren (2. Moos. 15:1,2), niin meillekin on ennustus Raamatussa: ”Ja he veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä, sanoen: ”Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas.” Ilm. 15:3.

Yhteenveto

”Ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi.” 5. Moos. 6:5. Olemme tämän vuoden lopussa; ja henkilökohtaisissa ristiriitatilanteissa, joita me jokainen kohtaamme, on meistä kiinni, ketä me palvelemme kaikesta sydämeistämme. Kenelle jokainen meistä antaa koko sydämensä? Tässä taistelussa ei voita rohkein eikä voimakkain; vaan Hän, jolle annat sydämesi ja tahtosi. Meidän tehtävämme on päättää, kuka voittaa! Herra sanoo: ”Anna sydämesi, poikani, minulle, ja olkoot minun tieni sinun silmissäsi mieluiset.” Sananl. 23:26. Amen.

3. lukeminen

Sunnuntaina 7. joulukuuta 2025

Sekakansa

M. Holmstroem Seely, USA

Niin kauas kuin silmä kantoi, kuusisataatuhatta israelilaista miestä vaimoineen, lapsineen ja vanhuksineen kulki jonossa yli hiekan. Vapautuksen päivä oli viimein koittanut! Ylpeä Egyptin valtakunta, jolla oli yli 1500 epäjumalaa, oli kohottanut uhmakkaan nyrkkinsä taivasta vastaan. Mutta Jumala osoitti valtansa kaikkien heidän epäjumaliensa yli lähettämällä kymmenen mahtavaa vitsausta. Lopulta Egypti koki tappion. Sen karja oli kuollut, sen sadot hävitetty, sen kansa surun vallassa. Nöyrytynyt farao antoi Moosekselle viimeisen käskynsä; ”Nouskaa ja menkää pois minun kansani joukosta, sekä te että israelilaiset; menkää ja palvelkaa Herraa, niinkuin olette puhuneet.” Mutta israelilaiset eivät lähteneet yksin. ”Ja myös paljon sekakansaa meni heidän kanssansa, ...” 2. Mos. 12:31,38.

Keitä sekakansaan kuuluvat olivat?

Monia vuosia ennen tätä ihmeellistä tapahtumaa Jaakob oli saapunut Egyptiin kuudenkymmenenkuuden jälkeläisensä kanssa pitkään odotettuun tapaamiseen Joosefin kanssa. 1. Moos. 46:26. Kun aika kului, jokainen Jaakobin kahdentoista pojan perhe kasvoi omaksi heimokseen, joilla oli erilaiset luonteenpiirteet ja kyvyt. Nämä heimot muodostivat Jumalan kansan. He olivat Jaakobin, jolle itse Kristus antoi uuden nimen Israel, jälkeläisiä, jotka asuivat Egyptin hallitsijan hallussaan pitämällä alueella. Kansana Israel kasvoi myös muillakin tavoilla.

Koska israelilaiset eivät eläneet täysin eristyksissä, heidän ja egyptiläisten välillä tapahtui yhteiskunnallista vuorovaikutusta niin usein, että kumpikin osapuoli tunsu toistensa tavat, käytännöt ja uskonnon. Joissakin tapauksissa vilpittömät egyptiläiset kääntyivät palvelemaan Israelin Jumalaa ja heidät otettiin kansan joukkoon. Myös avioliitot lisäsivät väestöä, synnyttäen sekoittuneiden sukulinjojen lapsia, kuten Efraimin ja Manassen. Näin ollen Egyptistä lähdön aikaan suuri määrä egyptiläisiä - ja mahdollisesti muitakin Egyptissä asuneita muukalaisia - liittyi poistuvaan kansaan.

”Tässä väkijoukossa ei ollut vain niitä, jotka usko Israelin Jumalaan oli saanut liikkeelle, vaan paljon enemmän sellaisia, jotka lähtivät vain vitsauksia pakoon tai seurasivat joukon jatkona palkasta jännityksestä tai uteliaisuudesta.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 259.

Ihana mahdollisuus

Ihmiskunnan lankeemuksesta lähtien Jumala on aina pyrkinyt pelastamaan epäuskoisia ja tuomaan heidät täydelliseen kääntymykseen. ”Jumala asetti Israelin olemaan valona pakanoille,...” - Manuscript 151, 1899.

Tämä huomioon ottaen ei ole yllättävää, että Jumala salli lukemattomien sekakansaan kuuluvien liittyä Israeliin Egyptistä lähdön yhteydessä. Tämä ei kuitenkaan tapahtunut ilman ehtoja. Ennalta määrätty järjestys säädettiin, jonka mukaan sekakansan tuli noudattaa kaikkia niitä lakeja ja määräyksiä, joita israelilaisten oli käsketty pitää - mukaan lukien vuotuiset juhlat ja viikoittainen sapatti. 2. Moos. 12:49; 20:10.

Kun jokainen heimo vaelsi ja leirytyi oman lippunsa alla

järjestyksen mukaisesti, sekakansa kulki aina viimeisenä ja pystytti telttansa leirin ulkoreunalle. 4. Moos. 2:17; - *Patriarkat ja profeetat*, s. 355. Heidän ei sallittu asua heimojen keskuudessa ennekuin kolmannessa polvessa. 5. Moos. 23:7,8.

Nykyään tätä voitaisiin pitää räikeänä syrjintänä. Kuitenkin tämä fyysinen erottaminen ja vaadittu odotusaika antoivat vilpittömille uskville sekakansan joukossa runsaasti mahdollisuuksia oppia ja seurata Jumalan teitä, mikä varmisti heidän onnistuneen sulautumisensa Israeliin. Lisäksi tämä erottelu suojeli Israelia niiltä epäjumalanpalveluksen vaikutteilta, jotka levisivät tuossa joukossa.

Tällä tavoin Jumala osoitti rakkautensa kaikkien kansojen ihmisiä kohtaan ja halunsa, että he voisivat liittyä Hänen valittuun kansaansa, samalla kun Hän säilytti Israelin uskon, ainutlaatuisen identiteetin ja tarkoituksen puhtauden. Kuitenkin oli olemassa eräs liittoutumisen muoto, jota ei koskaan sallittu.

Kielletty sekoitus

Synnin tulo maailmaan jakoi kaikki ihmiset kahteen luokkaan - vanhurskaksiin ja epävanhurskaksiin. Vanhurskaat on helppo määritellä, sillä he sekä uskovat ajankohtaiseen totuuteen että seuraavat jumalallisia periaatteita. Epävanhurskaiden joukkoon taas kuuluu kirjo ateisteista penseisiin seurakunnan jäseniin. Innoitettu kynä on kirjoittanut: ”Uskon tunnustaminen ja totuuden omistaminen sielussa ovat kaksi eri asiaa. Ei pelkkä totuuden tietäminen riitä. Saatamme tuntea totuuden ilman että ajatustemme perussuuntaus muuttuu. Sydämen täytyy kääntyä ja pyhittyä.” - *Kristuksen vertaukset*, s. 61.

Vanhurskaita on kutsuttu sekä erottautumaan epävanhurskaista että tavoittamaan heidät ajankohtaisella totuudella. Tämä voidaan tehdä yhteiskunnan piirissä, mutta kodin piirissä se on lähes mahdotonta toteuttaa. Tästä syystä Jumala on nimenomaisesti kieltänyt uskovia - niitä, jotka rakastavat ja tottelevat Jumalaa - menemästä avioliittoon uskottomien kanssa, sellaisten, jotka ehkä uskovat Jumalaan, mutta eivät tottele Hänen tahtoaan. Koska avioliitto merkitsee täydellistä, kokonaisvaltaista yhdistymistä resurssissa, päämäärissä ja uskonasioissa, eri arvoja noudattava liitto herättää kysymyksen: ”Kulkeeko kaksi yhdessä, elleivät ole keskenänsä sopineet?” Aam. 3:3.

Asuessaan Egyptissä monet israelilaiset menettivät näkyvistä oman

ainutlaatuisen perintönsä. Heidän avioliittonsa osittain kääntyneiden egyptiläisten kanssa heikensi Israelia suuresti, sillä Egyptin synnit tulivat perhesiteiden kautta sen kansan keskuuteen, jonka Jumala oli kutsunut erottautumaan maailmasta. Juuri tämä ryhmä tunnustetaan nimenomaisesti ongelmalliseksi ”sekakansaksi” ”Juuri se sekakansa, joka lähti Egyptistä israelilaisten mukana, oli pääasiallinen vaikuttaja tässä kauhistuttavassa Jumalasta luopumisessa. Heitä kutsuttiin sekakansaksi, koska heprealaiset olivat solmineet avioliittoja egyptiläisten kanssa.” — *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 274.

Myöhemminä vuosina niin Esraa kuin Nehemiaakin vaivasivat tähän samaan sekakansaan kuuluvat henkilöt. ”Niinä päivinä meni myös Juudan ylimyksiltä lukuisia kirjeitä Tobialle, ja Tobialta tuli kirjeitä heille. Sillä Juudassa oli monta, jotka olivat valalla liittoutuneet hänen kanssansa; sillä hän oli Sekanjan, Aarahin pojan, vävy, ja hänen poikansa Joohanan oli ottanut vaimokseen Mesullamin, Berekjan pojan, tyttären.” Neh. 6:17,18. ”Tästä nähdään, mitä pahaa avioliiton solmiminen epäjumalanpalvelijain kanssa saa aikaan. Muuan Juudan perhe oli näin sitoutunut yhteen Jumalan vihollisten kanssa, ja tämä suhde oli osoittautunut ansaksi. Monet muut olivat tehneet samoin. Nämä olivat alituisena haittana samoin kuin se sekakansa, joka lähti Israelin mukaan Egyptistä. He eivät palvelleet Jumalaa kokosydämisesti vaan olivat valmiit kieltäytymään Jumalan työn vaatimista uhrauksista, vaikka he olivat juhlallisesti vannoten luvanneet antaa tukensa ja olla yhteistyössä.” - *Profeetat ja kuninkaat*, s. 454.

Kun Esralle kerrottiin israelilaisten avioliitoista niiden kanssa, jotka eivät kunnioittaneet Jumalaa, hän tuli syvästi murheelliseksi ja repäisi vaatteensa. Hänen tunteikas rukouksensa, joka on tallennettu Esran kirjan 9. lukuun, sisälsi seuraavan huudon: ”Jumalani, minä olen häpeissäni enkä kehtaa kohottaa kasvojani sinun puoleesi, minun Jumalani; sillä meidän rikkomuksemme ovat nousseet päämme ylitse ja meidän syyllisyytemme on kohonnut taivaaseen asti.” Viivyttelämättä hän ryhtyi työhön ja lähetti ei-uskovat puoliset pois Israelista, niin että ”meistä on käännetty pois Jumalan viha, joka on syttynyt tämän asian tähden.” Esra 9:6; 10:14.

”Kukaan Jumalaa pelkääväinen ei voi ilman vaaraa liittoutua sellaisen kanssa, joka ei pelkää Jumalaa.... Avioliiton onni ja menestys riippuvat osapuolten sopusoinnusta, mutta uskovainen ja epäuskoinen

poikkeavat toisistaan jyrkästi mielipiteiltään, taipumuksiltaan ja tarkoitusperiltään. He palvelevat eri isäntiä, jotka eivät voi sopia keskenään. Olkoot toisen periaatteet miten puhtaita ja oikeita tahansa, epäuskoksen kumppanin vaikutus on omiaan loitontamaan häntä Jumalasta.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 155.

Jatkuva ansa

”Tämä sekakansa oli Israelille alinomaisena haittana ja paulana.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 259. Lähes välittömästi alkoivat tällaiset ongelmat. Tarkastele seuraavia esimerkkejä:

- ”Kolmen päivän vaelluksen jälkeen alkoi jo kuulua valituksia. Niitä esittivät monet sekakansaan kuuluvat, jotka eivät olleet täysin yhtyneet Israeliin ja siksi etsivät alituisen jotakin moitteen aihetta. Nämä moitiskelijat eivät hyväksyneet marssisuuntaa, ja Mooseksen johtotavassa oli aina jotakin vikaa, vaikka he hyvin tiesivät hänen ja heidän kaikkien vain seuraavan pilven johdatusta.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 357.
- ”Mutta heidän keskuuteensa kerääntyneessä hylkyväessä heräsivät himot, ja niin israelilaisetkin rupesivat jälleen itkemään, sanoen: ”Voi jospa meillä olisi lihaa syödäksemme!” 4. Moos. 11:4.
- ”»Sekakansa» oli ensimmäisenä käynyt kärsimättömäksi ja alkanut napista, ja se johti nytkin alkanutta luopumusta. Egyptiläiset pitivät yhtenä jumaluuden tunnuskuvana härkää tai vasikkaa, ja ne jotka olivat palvoneet sellaista epäjumalaa Egyptissä, ehdottivat nyt että tehtäisiin valettu vasikka, jota sitten kumarrettaisiin.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 295.

Miksi sekakansa oli yleensä ensimmäisenä aiheuttamassa ongelmia Isätraelissa? Vastaus on yksinkertainen. ”Osittainen antautuminen totuudelle ja osittainen oman itsensä hemmottelu antavat Saatanalle vapaan pääsyn; hänen ehdotuksensa sekoittuvat mieleen totuuden kanssa, ja ne otetaan vastaan kokonaisena totuutena. Tämän seurauksena ne sielut, joihin tällaiset mielet vaikuttavat, tulevat johdetuiksi kauas pois vanhoista, lujista rajapyykeistä, väärille poluille, jotka erottavat heidät Jumalasta.” —*Manuscript 4a*, 1885. Ne, jotka ovat vain osittain kääntyneitä, tekevät itsestään helpon maalitaulun. ”Saatakaan... lähesty Jumalan kansaa sieltä, missä hänellä on eniten

menestystä.... Hän tuli kiusaustensa kanssa ensin sekakansan, uskovien egyptiläisten, tykö ja herätti heissä kumouksellista napinaa.” —*Signs of the Times*, August 12, 1880.

Huomaa sanonta ”uskovat egyptiläiset”, ja ymmärrä, että kun monet näistä egyptiläisistä uskoivat Jumalaan, he eivät olleet täysin kääntyneitä. Meille ei riitä, että uskomme Jumalaan, sillä riivaajatkin uskovat ja vapisevat. Jaaak. 2:19. Samoin kuin Paavalin, joka kutsui itseään epäuskoiseksi ennen kääntymystään Damaskoksen tiellä, vaikka hän uskoi Jumalaan, (1. Tim. 1:13), meidänkin täytyy käydä läpi perinpohjainen kääntymys, jotta voimme ilmentää todellista määritelmää uskovaisesta, joka elää tälle ajalle annetun ajankohtaisen totuuden mukaan.

Yksi pelottavimmista kohdista Raamatussa kertoo niistä, jotka väittävät uskovansa Jumalaan. Jeesus sanoi: ”Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?’ Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät!’” Matt. 7:21-23.

”Jumala kutsuu uskollisia miehiä ja naisia olemaan maailmassa, mutta ei maailmasta. Lunastetut, Kristukseen uskovat ihmiset, jotka ovat arvollisia kutsumaan Häntä sukulaisekseen, osoittavat suhteensa olemalla tälle ajalle annetun totuuden todellisia todistajia. He osoittavat olevansa taivaallisen Kuninkaan poikia ja tyttäriä pukeutumisansa vaatimattomuudella sekä sanoillaan ja teoillaan.” — *Letter* 123, 1900.

Sekakansa nykyään

Totuus on, että sekakansa ei ole koskaan täysin erottunut Jumalan kansasta. Kautta historian on aina ollut 'uskovia', jotka eivät ole täysin hyväksyneet ajankohtaista totuutta. Kun Kristus oli maan päällä, Hänen omassa opetuslasten joukossaan oli uskonon Juudas. Vertaus nisusta ja lusteesta, jotka kasvavat samassa pellossa, kuvaa näiden kahden ryhmän hyvin erilaisia palkintoja. ”Antakaa molempain kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti; ja elonaikana minä sanon

leikkuumiehille: Kootkaa ensin luste ja sitokaa se kimppuihin poltettavaksi, mutta nisu korjatkaa minun aittaani.” Matt. 13:30.

Seurakunnan jäsenyys ei ole tae ihmisen pelastuksesta. On mahdollista olla jäsenenä Jumalan jäännösseurakunnassa, hoitaa virkoja, osallistua viikottain sapattijumalanpalveluksiin ja rukouskokouksiin ja maksaa kymmenyksiä, mutta silti joutua kadotukseen.

”Jokaisessa seurakunnassa on sekakansaa. Niitä, jotka väittävät olevansa vanhurskaita, mutta ... eivät tee niitä asioita, jotka Jumaala on määrännyt....

Kristus antaa meille koetuksen, jolla voimme todistaa uskollisuutemme tai uskottomuutemme.” —*Manuscript* 127, 1899. Hän sanoo yksinkertaisesti: ”Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni.” Joh. 14:15.

Viimeinen Ilmestyskirjan profeetallisista seurakunnista on Laodikean seurakunta. Tästä seurakunnasta on kirjoitettu: ”Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava!” Ilm. 3:15. Penseänä oleminen tarkoittaa kylmän ja kuuman sekoitusta. Hengellisesti penseä ihminen hyväksyy Raamatun periaatteet vain pinnallisesti, sallimatta sen kallisarvoisten totuuksien muuttua häntä Kristuksen kaltaiseksi. Valitettavasti Laodikean profeetallisena aikana monet elävät tässä penseässä tilassa, sekoittaen jumalisuuden maailmallisuuden kanssa.

”Kansanjoukot ottavat vastaan totuuden, mutta heidän elämässään ei näy sen eläviä periaatteita. Kristus on esittänyt kaikille ihmisille ne ehdot, joilla saadaan iankaikkinen elämä. ””Rakasta Herraa, sinu Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi ja kaikesta mielestäsi, ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi”. Hän sanoi hänelle: ”Oikein vastasit; tee se, niin sinä saat elää.” Luuk. 10:27,28. Tätä ei ole noudatettu, ja tämän suuren Opettajan erityisten ohjeiden laiminlyönnin seurauksena synty ja vääryys pidetään sydämessä, niitä puolustetaan, itketään ja niistä pidetään kiinni kuin kallisarvoisista aarteista. Mikä tahansa tuntuu paremmalta kuin pahan hylkääminen.

”He väittävät uskovansa Jumalaan, mutta eivät usko. Pyhän totuuden tuntemisen rinnalla vaalitaan kuitenkin rakkautta syntiin. Sana, jota ei totella, paaduttaa sydämen, turruttaa omantunnon, ja tekee

heidän tuhonsa varmemmaksi, kuin jos he eivät tuntisi totuutta lainkaan. Kiintymys on irrotettava maallisista nautinnoista ja iloista ja keskitettävä taivaaseen ja taivaallisiin asioihin.

Sydän on sielun temppele; ja niin kauan kuin se ei ole täysin Jumalan puolella, se on vihollisen linnakkeena;...” —Manuscript 4A, 1885.

Jumala ”vihaa penseyttä. Hän inhoaa tämän ihmisluokan välinpitämättömyyttä. Hän on sanonut: ”Oi, jospa olisit kylmä tai palava!” Ilm. 3:15. Kuten haalea vesi, he ovat vastenmielisiä Hänelle.” —*Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 87.

Nyt, juuri nyt, Herran kansan tulee osoittaa uskollisuutensa. On tullut aika, jolloin Herra vaatii kaikkia, jotka Häntä kunnioittavat, ottamaan kantansa järkähtämättömästi totuuden ja vanhurskauden puolelle. Emme saa enää olla sekakansaa. Niiden, jotka tunnustautuvat Jumalan sanan seuraajiksi, täytyy olla vilpittömiä, puhtaita ja pyhiä.” —*Manuscript Releases*, vol. 3, p. 226.

Loppusanat

Yksi maailman kallisarvoisista metalleista on puhdas kulta. Kuitenkin luonnollisessa tilassaan kulta on sekoittunut moniin epäpuhtauksiin, kuten hopeaan, rautaan, kupariin ja lyijyyn. Tässä sekoittuneessa tilassa kullan todelliset ominaisuudet ovat kätkeytyneinä, metalli heikkenee ja sen arvo alenee. Siksi kullan on käytävä läpi perusteellinen puhdistusprosessi. Samalla tavoin Jumala haluaa puhdistaa kansansa näinä viimeisinä päivinä. Raamattu kertoo meille, että Hän on ”niinkuin kultasepän tuli ja niinkuin pesijäin saippua. Ja hän istuu ja sulattaa ja puhdistaa hopean, hän puhdistaa Leevin pojat, saa ne puhtaiksi kuin kullan ja hopean ja sitten he tuovat Herralle uhrilahjoja vanhurskaudessa.” Mal. 3:2,3.

Jumalan jäännösseurakunnan täytyy kulkea läpi monen koetuksen tulen, ennenkuin kuona on poistettu, ja Hänen vanhurskautensa heijastuu kirkkaasti. Ennen tämän maan historian viimeistä päivää ei ole enää penseää sekakansaa, vaan vain puhdas seurakunta, joka on uskon kautta noussut korkeimmalle mahdolliselle tasolle - taivaan tasolle. Aamen.

4. lukeminen

Tiistaina 9. joulukuuta 2025

Punaisenmeren ylitys

G. Govie, Jamaika

Israelin lasten historia opettaa meille Jumalan syvää huolenpitoa kansastaan. Se, miten Hän toimi heidän kanssaan, osoittaa, mitä meille tapahtuu, kun annamme Hänen johdattaa meitä.

Punaisenmeren ylitys on yksi juutalaisten historian dramaattisimmista ja merkittävimmistä tapahtumista. Se on myös yksi Raamatun käännekohdista, joka kuvaa Jumalan väliintuloa, vapautusta ja suurta rakkautta kansaansa kohtaan. Tämä tapahtuma on tallennettu 2. Mooseksen kirjan 14. lukuun. Jumalan kansan tulisi erityisesti lukea tämä luku, kansan, joka elää viimeisinä päivinä juuri ennen Herramme toista tulemusta, sillä Hän on luvannut vapauttaa kansansa tästä syntisestä maailmasta (Egyptistä) ja viedä heidät taivaalliseen Kanaaniin.

Vankeus ja vapaus

Hieman yli kahden vuosisadan ajan Jaakobin jälkeläiset (Israelin lapset) elivät Egyptissä, aluksi faaraon tervetulleiksi toivottamina vieraina. Suhteellisen lyhyessä ajassa israelilaisten määrä kasvoi niin suureksi, että heidät alettiin nähdä uhkana. Heidät alistettiin julmaan orjuuteen, johon kuului ankarat olosuhteet ja suuri sorto. Profetian Henki sanoo: ”Israelilaisten lukumäärä oli jo suuresti kasvanut; he »olivat hedelmälliset ja sikisivät, lisääntyivät ja enenivät hyvin suurilukuisiksi, niin että maa tuli heitä täyteen». Joosefin hyvässä hoidossa ja silloisen kuninkaan suosiossa he olivat nopeasti levinneet koko maahan. He olivat kuitenkin pysyneet erillisenä kansana eivätkä olleet vähääkään omaksuneet Egyptin tapoja tai uskontoa. Siksi heidän voimakas lisääntymisensä sai kuninkaan ja hänen kansansa pelkäämään, että he sodan syttyessä liittyisivät Egyptin vihollisiin. Kuitenkaan heidän karkottamisensa maasta ei ollut edullista. Monet heistä olivat ammattitaitoisia ja taitavia työmiehiä, ja maan vaurastuminen oli suureksi osaksi heidän ansiotaan. Kuningas tarvitsi sellaisia työläisiä rakentaessaan suurenmoisia palatsejaan ja temppeleitään. Niinpä hän rinnasti heidät egyptiläisiin, jotka olivat

myyneet omaisuutensa valtiolle. Pian heille asetettiin työnjohtajia, jotka orjuuttivat heidät täydellisesti. »Niin egyptiläiset pitivät israelilaisia orjantyössä väkivalloin ja katkeroittivat heidän elämänsä kovalla laasti- ja tiilityöllä ja kaikenlaisella työllä ulkona kedolla, kaikenlaisella työllä, jota he teettivät heillä väkivalloin.» »Mutta kuta enemmän kansaa rasitettiin, sitä enemmän se lisääntyi, ja sitä enemmän se levisi.» - *Patriarkat ja profeetat*, s. 223.

Jumala vastasi heidän kärsimyksensä kutsumalla Mooseksen, joka oli käynyt läpi neljäkymmenen vuoden hengellisen koulutuksen erämaassa. Ilmestyen hänelle palavassa pensassa, Herra määräsi Mooseksen palaamaan Egyptiin ja käskemään faaraota päästämään Hänen kansansa vapaaksi. Faarao kovetti sydämensä eikä suostunut, joten Jumala lähetti Egyptiin kymmenen vitsausta. Viimeisen, kaikkein tuhoisimman vitsauksen - kaikkien Egyptin esikoisten kuoleman - jälkeen farao myöntyi, ja israelilaiset saivat lähteä Egyptistä. He lähtivät suurin toivein, odottaen parempaa elämää. He olivat matkalla maahan, joka virtaisi maitoa ja mettä. He olivat viimein vapaita. He olisivat voineet huutaa kuten Martin Luther King Jr.: ”Vapaita viimein! Vapaita viimein! Kiitos Jumalalle, me olemme viimein vapaita!”

Punaisenmeren rannalla

Jumalan käden alla Mooseksen johtamat israelilaiset lähtivät Egyptistä ja kulkivat kohti Punaista merta. Se oli reitti, joka sotilaallisesta näkökulmasta vaikutti epäloogiselta. Saatamme kysyä, miksi Jumala johdatti heidät juuri tähän paikkaan? Eikö olisi ollut parempaa reittiä? Jumalan palvelija, sisar Ellen G. White, vastaa näihin kysymyksiin seuraavassa lainauksessa: ”Sen sijaan että olisi valinnut suoran tien, joka johti Kanaanin maahan filistealaisten maan halki, Herra ohjasi heidän kulkunsa etelään, Punaista merta kohti, »sillä Jumala ajatteli, että kansa ehkä katuisi nähdessään sodan syttyvän ja palaisi Egyptiin». Jos he olisivat yrittäneet kulkea Filistean läpi, heidän etenemisensä olisi estetty, sillä filistealaiset pitivät heitä isäntiensä luota karanneina orjina eivätkä olisi epäröineet käydä sotimaan heitä vastaan. Ja israelilaiset olivat liian kehnosti varustettuja kyetäkseen vastustamaan tuota voimakasta ja sotaisaa kansaa. Heillä oli vain vähän Jumalan tuntemusta ja uskoa häneen, ja niin he olisivat kauhistuneet ja masentuneet. He olivat aseettomia ja tottumattomia

käymään sotaa. Pitkä sortokausi oli vaikuttanut masentavasti heidän mielialaansa, ja lisäksi heidän haittanaan olivat vaimot ja lapset, lampaat ja karja. Johtamalla heitä Punaisen meren tietä Herra ilmaisi olevansa sääliväinen yhtä hyvin kuin tuomitseväkin.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 260.

Jumala johti kansaansa niin, että he tulisivat tuntemaan Hänen mahtavan voimansa, rakkautensa ja huolenpitonsa.

”Yhdessä kauneimmista ja lohduttavimmista Jesajan ennustuksissa on viitattu pilvi- ja tulipatsaaseen, joka ilmaisee Jumalan huolenpitoa kansastaan lopullisessa taistelussa pahaa vastaan: 'Ja Herra luo Siionin vuorelle koko asuinsijansa ylle ja sen juhlaokousten ylle pilven päivän ajaksi ja savun ynnä tulenliekin hohteen yöksi, sillä kaiken kirkkauden yllä on oleva peite ja verho varjoamassa päivän helteeltä sekä turvaamassa ja suojaamassa rajuilmalta ja sateelta.' Jes. 4:5,6.

Erämaan kaltaisen, uuvuttavan aavikon halki he matkasivat. He alkoivat jo kummastella matkansa määrää; rasittava tie väsytti, ja muutamat alkoivat mielessään pelätä egyptiläisten lähtevän ajamaan heitä takaa. Mutta pilvi liikkui yhä eteenpäin, ja he seurasivat sitä. Ja nyt Herra ohjasi Moosesta kääntymään sivulle eräaseen vuoren solaan ja leiriytymään meren rannalle. Mooses sai kuulla, että faarao ajaisi heitä takaa mutta että Jumala vapauttaisi heidät oman kunniansa tähden....

Kaitselmuksessaan Jumala johti heprealaiset meren edessä olevaan vuoristoon voidakseen heidän vapauttamisensa yhteydessä ilmaista voimansa ja nöyryyttääkseen heidän sortajainsa ylpeyden. Hän olisi voinut pelastaa heidät miten tahansa muutenkin, mutta hän valitsi tämän tavan koetellakseen heidän uskoaan ja vahvistaakseen heidän luottamustaan häneen.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 261,266.

Ei kulunut kauankaan israelilaisten lähdöstä Egyptistä, kun farao jälleen paadutti sydämensä; hän muutti mielensä kansan vapauttamisesta. Hän kokosi parhaat sotavaununsa ja lähti ajamaan israelilaisia takaa aikomuksenaan vangita heidät ja viedä takaisin orjuuteen. Hän saavutti israelilaiset Punaisenmeren rannalla ja saartoi heidät takaa voimakkaalla armeijallaan.

”Ja kun farao lähestyi, israelilaiset nostivat silmänsä, ja katso, egyptiläiset marssivat heidän jäljessään. Silloin israelilaiset pelästivät

kovin ja huusivat Herran puoleen. He sanoivat Moosekselle: 'Eikö Egyptissä ollut hautoja, kun toit meidät kuolemaan erämaahan? Miksi olet tehnyt meille näin, viedessäsi meidät pois Egyptistä? Emmekö sanoneet sinulle jo Egyptissä: 'jätä meidät rauhaan, että voisimme palvella egyptiläisiä'? Sillä parempi olisi ollut palvella egyptiläisiä kuin kuolla erämaassa. Mutta Mooses sanoi kansalle: '»Älkää peljätkö; pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille; sillä sellaista, minkä näette egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette koskaan enää tule näkemään. Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa.'” —*The Spirit of Prophecy*, vol. 1, p. 206.

Jumalan kansa oli itse asiassa paholaisen ja syvän, sinisen meren välissä. Minne he voisivat mennä? Tällaisessa vaarallisessa tilanteessa on äärimmäisen vaikeaa olla pelkäämättä, pysyä paikoillaan ja olla rauhassa. Ihmisen näkökulmasta tällöin pitäisi toimia, suojella ja puolustaa itseään. Rakkaat veljet ja sisaret Herrassa, kun kohtaamme tällaisia tilanteita, Herra opettaa meitä luottamaan Häneen.

Punaisenmeren jakautuminen

Epätoivon ja paniikin vallassa israelilaiset kääntyivät Mooseksen puoleen ja huusivat apua. He eivät nähneet mitään pakotietä. Faraon armeija uhkasi heitä takaa, ja meri sulki tien heidän edessään. Tuossa vaikeassa hetkessä Mooses puhui lohduttavia sanoja ja rohkaisi kansaa luottamaan Jumalan voimaan, joka voisi vapauttaa heidät.

”Ja Herra sanoi Moosekselle: 'Miksi huudat minulle? Sano israelilaisille, että he lähtevät liikkeelle. Mutta sinä nosta sauvasi ja ojenna kätesi meren yli ja halkaise se, niin että israelilaiset voivat käydä meren poikki kuivaa myöten.' Jumala halusi Mooseksen ymmärtävän, että Hän toimisi kansansa puolesta - että heidän hätänsä olisi Hänen tilaisuutensa toimia. Kun he olivat kulkeneet niin pitkälle kuin voivat, Mooses sai käskyn viedä heidät yhä eteenpäin; hänen tuli käyttää sauvaa, jonka Jumala oli hänelle antanut, jakaakseen vedet.” —*The Spirit of Prophecy*, vol. 1, p. 207.

Sitten Jumala neuvoi Moosesta ojentamaan sauvansa meren yli. Kun Mooses teki niin, voimakas tuuli alkoi puhaltaa; Punaisenmeren vedet jakaantuivat ihmeellisesti, muodostaen korkealle kohoavan vesimuurin kummallekin puolelle keskelle muodostuvaa polkua.

Israelilaiset pystyivät kävelemään meren pohjaa pitkin, kun uhkaavat vesiseinämät olivat heidän molemmilla puolillaan.

”Niin Jumalan enkeli, joka oli kulkenut Israelin joukon edellä, siirtyi kulkemaan heidän takanansa; ja pilvenpatsas siirtyi heidän edeltänsä ja asettui heidän taaksensa ja tuli egyptiläisten joukon ja Israelin joukon väliin; ja pilvi oli pimeä noille ja valaisi yön näille. Näin koko yönä toinen joukko ei voinut lähestyä toista.’

Egyptiläiset eivät voineet nähdä heprealaisia, sillä heidän edessään oli tiheä, pimeä pilvi - sama pilvi, joka oli israelilaisille täynnä valoa. Näin Jumala osoitti voimansa koetellakseen kansaansa, luottaisivatko he Häneen sen jälkeen, kun Hän oli antanut heille niin selviä merkkejä huolenpidostaan ja rakkaudestaan. Samalla Hän nuhteli heidän epäuskoaansa ja nurinaansa. 'Ja Mooses ojensi kätensä meren yli. Niin Herra saattoi vahvalla itätuulella, joka puhalsi koko yön, meren väistymään ja muutti meren kuivaksi maaksi; ja vesi jakautui kahtia. Ja israelilaiset kulkivat meren poikki kuivaa myöten, ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella.' Vedet kohosivat jähmettyneiksi muureiksi kummallekin puolelle, ja israelilaiset pystyivät kävelemään niiden keskellä kuivaa maata myöten.

Egyptin sotajoukko riemuitsi sinä yönä, sillä he uskoivat, että israelilaiset olivat jälleen heidän vallassaan. He ajattelivat, ettei pakomahdollisuutta ollut - heidän edessään levittäytyi Punainen meri, ja heidän suuret sotajoukkonsa olivat aivan takana. Aamulla, kun he saapuivat meren rannalle, katso, heidän edessään oli kuiva polku! Vedet olivat jakautuneet ja seisoivat kuin muurit kummallakin puolella, ja israelilaiset olivat jo puolivälissä merta kulkiessaan kuivaa maata pitkin. Egyptiläiset epäröivät hetken pohtiessaan, mitä heidän pitäisi tehdä. He olivat pettyneitä ja raivoissaan, sillä juuri kun he olivat varmoja voitostaan ja israelilaiset näyttivät olevan heidän käsissään, meri oli avannut heille odottamattoman pakotien. Niinpä he päättivät lähteä heidän peräänsä. 'Ja egyptiläiset, kaikki faraon hevoset, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä, ajoivat heitä takaa ja tulivat heidän perässängä keskelle merta. Kun aamuvartio tuli, katsahti Herra egyptiläisten joukkoa tulenpatsaasta ja pilvestä ja saattoi hämminkiin egyptiläisten joukon. Ja hän antoi heidän vaunujensa pyöräin irtautua, niin että heille kävi vaikeaksi päästä eteenpäin. Niin egyptiläiset sanoivat: "Paetkaamme Israelia, sillä Herra sotii heidän puolestansa

egyptiläisiä vastaan".'

Egyptiläiset uskaltautuivat sille tielle, jonka Jumala oli valmistanut kansalleen, mutta Jumalan enkelit kulkivat heidän joukkojensa läpi ja irrottivat heidän sotavaunujensa pyörät. He joutuivat hämmennyksen valtaan. Heidän etenemisensä hidastui suuresti, ja he alkoivat olla huolissaan. He muistivat ne tuomiot, jotka heprealaisten Jumala oli tuonut heidän ylleen Egyptissä pakottaakseen heidät päästämään Israelin vapaaksi, ja he ajattelivat, että Jumala saattaisi nyt luovuttaa heidät israelilaisten käsiin. He ymmärsivät, että Jumala taisteli israelilaisten puolesta, ja he pelästyivät kovin ja kääntyivät paetakseen, kun 'Herra sanoi Moosekselle: "Ojenna kätesi meren yli, että vedet palautuisivat ja peittäisivät egyptiläiset, heidän sotavaununsa ja ratsumiehensä". Niin Mooses ojensi kätensä meren yli, ja aamun koittaessa meri palasi paikoilleensa, egyptiläisten paetessa sitä vastaan; ja Herra syöksi egyptiläiset keskelle merta. Ja vedet palasivat ja peittivät sotavaunut ja ratsumiehet, koko faraon sotajoukon, joka oli seurannut heitä mereen; ei yksikään heistä pelastunut. Mutta israelilaiset kulkivat kuivaa myöten meren poikki, ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella. Niin Herra pelasti Israelin sinä päivänä egyptiläisten käsistä, ja Israel näki egyptiläiset kuolleina meren rannalla. Ja Israel näki sen suuren teon, jonka Herra teki tuhotessaan egyptiläiset. Silloin kansa pelkäsi Herraa ja uskoi Herraan ja uskoi hänen palvelijaansa Moosesta.'..."

Jälkimainingit

"Kun israelilaiset todistivat Jumalan ihmeellistä työtä egyptiläisten tuhossa, he yhtyivät innoitettuun, ylevään lauluun täynnä kiitollista ylistystä Mirjamin, Mooseksen sisaren, johdolla.

'Silloin Mooses ja israelilaiset veisasivat Herralle tämän virren; he sanoivat näin: "Minä veisaan Herralle, sillä hän on ylen korkea; hevoset ja miehet hän mereen syöksi. Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni, ja hänestä tuli minulle pelastus. Hän on minun Jumalani, ja minä ylistän häntä, hän on minun isäni Jumala, ja minä kunnioitan häntä. Herra on sotasankari, Herra on hänen nimensä. Faraon vaunut ja hänen sotajoukkonsa hän suisti mereen, hänen valitut vaunusoturinsa hukkuivat Kaislamereen. Syvyys peitti heidät; he vajosivat pohjaan niinkuin kivi. Sinun oikea kätesi, Herra, sinä voimassa jalo, sinun

oikea kätesi, Herra, murskaa vihollisen. Valtasuuruudessasi sinä kukistat vastustajasi. Sinä päästät vihasi valloilleen, ja se kuluttaa heidät niinkuin korret. Ja sinun vihasi puhalluksesta kasaantuivat vedet, laineet seisahtuivat roukkioiksi, syvyyden aallot hyytyivät keskelle merta. Vihollinen sanoi: 'Minä ajan takaa, minä saavutan heidät, minä jaan saaliin ja tyydytän heissä kostonhimoni; minä paljastan miekkani, minun käteni hävittää heidät'. Sinun tuulesi puhalsi, ja meri peitti heidät; he upposivat valtavesiin niinkuin lyijy.

Herra, kuka on sinun vertaisesi jumalien joukossa! Kuka on sinun vertaisesi, sinä pyhydessä jalo; sinä ylistettävissä teoissa peljättävä, sinä ihmeitten tekijä! Sinä ojensit oikean kätesi, maa nielaisi heidät. Mutta armossasi sinä johdatit lunastamaasi kansaa, sinä veit sen voimallasi pyhään asuntoosi. Kansat kuulivat sen ja vapisivat, tuska valtasi Filistean asukkaat. Silloin peljästyivät Edomin ruhtinaat, Mooabin sankarit valtasi vavistus, kaikki Kanaanin asukkaat menehtyivät pelkoon. Kauhu ja väristys valtasi heidät; sinun käsivartesi väkevyyden tähden he kävivät mykiksi niinkuin kivi. Niin sinun kansasi, Herra, kulkee perille, kulkee perille se kansa, jonka olet itsellesi hankkinut. Sinä viet heidät perille ja istutat heidät vuorelle, joka on sinun perintöosasi, paikkaan, jonka sinä, Herra, olet asunnoksesi valmistanut, pyhäkköösi, Herra, jonka sinun kätesi ovat tehneet.

Herra on kuningas aina ja iankaikkisesti." Sillä kun faraon hevokset ja hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä menivät mereen, palautti Herra meren vedet heidän päällensä; mutta israelilaiset kulkivat kuivaa myöten meren poikki." —*The Spirit of Prophecy*, vol. 1, pp. 208-212.

Johtopäätös

Punaisenmeren ylitys oli enemmän kuin vain ihmeellinen pako vaarasta. Se oli vertauskuva Jumalan voimasta, uskollisuudesta ja huolenpidosta kansaansa kohtaan. Se oli ratkaiseva vapautuksen hetki. Mooseksen kautta Jumala osoitti israelilaisille, että Hän voi voittaa minkä tahansa esteen, jopa niin valtavan kuin meren. Tämä vapautuksen teko oli selkeä osoitus siitä, että Jumala oli kansansa kanssa, johdattaen heitä kohti luvattua maata. Tätä tapahtumaa pidetään usein kasteen esikuvana. Samoin kuin israelilaiset kulkivat vesien halki siirtyäkseen uuteen elämään vapaudessa, kaste kuvastaa

uskovan siirtymistä synnistä ja kuolemasta uuteen elämään Kristuksessa.

Israelilaisille Punaisenmeren ylitys merkitsi heidän Egyptin orjuutensa päättymistä ja heidän matkansa alkua kohti vapautta itsenäisenä kansakuntana. Se vahvisti heidän uskoaan Jumalan lupauksiin ja jäi heidän yhteiseen muistiinsa kansan kohtalon käännekohtana.

”Tähän sisältyy suuri opetus kaikille ajoille. Kristityn elämä on usein vaaran alaista, ja velvollisuuden täyttäminen näyttää vaikealta. Mielikuvitus näkee vain edessä uhkaavan tuhon ja takana orjuuden tai kuoleman. Kuitenkin Jumala lausuu selvästi: »Käy eteenpäin.» Meidän pitäisi totella tätä käskyä, vaikkemme näkisikään eteemme pimeässä ja vaikka olisimmekin jo astuneet kylmään veteen. Etenemisemme esteet eivät väisty niin kauan kuin emmimme ja epäilemme. Ne jotka aikovat totella vasta sitten kun ei enää ole mitään epävarmuutta eikä epäonnistumisen tai tappion vaaraa, eivät tottele koskaan. Epäusko kuiskaa: »Odottakaamme kunnes esteet poistuvat ja näemme selvästi eteemme.» Mutta usko kehottaa meitä rohkeasti etenemään toivoen kaiken ja uskoen kaiken.

Pilvi, joka egyptiläisille oli pimeänä muurina, valaisi kirkkaasti koko heprealaisten leirin ja heidän edessään olevan tien. Samoin kokee epäuskoinen Jumalan sallimuksen pelkkänä pimeytenä ja epätoivona, kun se taas Jumalaan luottavalle tuo runsaasti valoa ja rauhaa. Jumala saattaa johtaa kulkumme erämaan halki tai meren poikki, mutta hänen tiensä on aina turvallinen.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 267.

”Hän halkaisi Kaislameren kahtia. Iäti kestää hänen armonsa! Hän vei Israelin kansan vetten välitse. Iäti kestää hänen armonsa!” Ps. 136:13-15. Olkoon Jumalan armo teidän kansanne. Aamen.

5. lukeminen

Keskiviikkona 10. joulukuuta 2025

Kokemus Maarassa

M. Lowe, Kanada

Kertomus israelilaisten kunniakkaasta vapautuksesta julmien egyptiläisten orjuudesta ja heidän matkansa luvattuun maahan on

täynnä korvaamattomia opetuksia Jumalan kansalle nykyaikana. ”Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppukausi on tullut.” 1. Kor. 10:11. Kuten muinainen Israel, mekin matkaamme luvattuun maahan; mutta se on parempi maa, se on taivaallinen maa. ”Sentähden Jumala ei heitä häpeä, vaan sallii kutsua itseään heidän Jumalaksensa; sillä hän on valmistanut heille kaupungin.” Hepr. 11:16.

Kun lähestymme jälleen yhden koettelemuksia täynnä olleen vuoden loppua, vuoden, jota ovat leimanneet yhteiskunnalliset mullistukset, sekasorto ja henkilökohtainen hengellinen taistelu, israelilaisten kokemus Suurin erämaassa ja Maaran karvaiden vetten äärellä toimii opetuksena meille, jotka elämme maailman historian viimeisinä päivinä.

Profetian Henki varoitti, että ”maailman historian lopulla Saatana toimii kaikella voimallaan samalla tavalla ja samoilla kiusauksilla, joilla hän kiusasi muinaista Israelia juuri ennen heidän astumistaan luvattuun maahan. Hän virittää ansoja niille, jotka väittävät noudattavansa Jumalan käskyjä ja jotka ovat jo lähes taivaallisen Kanaanin rajoilla. Hän virittää voimansa äärimmilleen vangitakseen sieluja ja hyökätäkseen Jumalan nimeä tunnustavan kansan kimppuun heidän heikoimmista kohdistaan...” —*Conflict and Courage*, p. 115.

”Nyt Jumalan käskyt pitävän kansan velvollisuus on valvoa ja rukoilla, tutkia ahkerasti Raamattua, kätkien Jumalan sanan sydämeensä, niin etteivät tee syntiä Häntä vastaan epäjumalanpalvelukseen liittyvillä ajatuksilla ja alentavilla tavoilla ja johda Jumalan seurakuntaa rappioon.” —*Review and Herald*, May 17, 1887.

Kunniakas voitto!

Herra johti kansansa Ramsesista Niilin suistoalueelta Sukkotiin, ja sieltä Ethamiin, erämaan reunalle. Sen jälkeen, äärettömän viisaana Sotapäällikkönä ja Soturina, Herra käski kansansa kääntyä ja leiriytyä Pi-Hahirotin eteen, Migdolin ja Punaisenmeren väliin, lähelle Baal-Sefonia. Kun jumalaton farao ratsumiehineen ja sotavaunuineen lähti ajamaan takaa näennäisesti ansaan jäänyttä Israelin kansaa, Herra osoittaisi kunniansa kaikkien kansojen edessä halkaisemalla Punaisenmeren, jotta Hänen kansansa voisi kulkea sen läpi, ja

tuhoamalla egyptiläiset, kun Hän sai vedet palaamaan paikoilleen. Mikä voitto ja kunnia Hänelle!

Paholainen on päättänyt palauttaa jokaisen lunastetun sielun takaisin orjuuteen. Mutta Kristus, suuri Päällikkö ja Lunastaja, johtaa kulkua: Hän on ihmisen turva ja korkea linnake. Luottakaamme Hänen ansioihinsa ja ihmeitä tekevään voimaansa; Hänen meissä asuva Pyhä Henkensä vastustaa paholaista ja voittaa hänet sekä jokaisen synnillisen asian tässä maailmassa.

Punaiseltamereltä Maaraan

Punaisellamerellä saadun hämmästyttävän voiton jälkeen, Israelin joukot, noin 600 000 jalkamiestä ja lisäksi naiset, lapset ja sekakansa, jatkoivat matkaansa Punaiseltamereltä Surin erämaahan. Kristus johti heitä pilvi- ja tulipitsaassa, tarjoten varjoa päivällä ja lämpöä yöllä.

”Maisemat vaikuttivat kovin ikäviltä — puutonta, vuorista autiomaata ja karuja tasankoja. Kaukana aukeni meri, jonka rannalla vielä oli heidän vihollistensa ruumiita. Mutta tietoisuus vapaudesta sai heidän mielensä iloiseksi, ja tyytymättömät ajatukset olivat tyystin hälventyneet.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 268.

”Sitten Mooses antoi israelilaisten lähteä liikkeelle Kaislameren luota, ja he menivät Suurin erämaahan. Ja he vaelsivat kolme päivää erämaassa löytämättä vettä. Sitten he tulivat Maaraan; mutta he eivät voineet juoda Maaran vettä; sillä se oli karvasta. Sentähden paikka sai nimen Maara. Niin kansa napisi Moosesta vastaan ja sanoi: ”Mitä me juomme?”” 2. Moos. 15:22-24.

”Mukana tuodut varastot olivat loppuneet, eivätkä he voineet millään sammuttaa janoaan laahustaessaan väsyneinä pitkin auringon paahuttamia tasankoja. Seutu oli Moosekselle tuttua ja hän tiesi, vaikkeivät muut olleet siitä selvillä, että lähimmässä keidaspaikassa Maarassa lähteen vesi ei kelvannut juotavaksi. Huolissaan hän tarkkaili opastavaa pilveä. Häntä suretti, kun hän kuuli iloisia huutoja: »Vettä! Vettä!» Miehiä, naisia ja lapsia riensi iloissaan lähteelle, mutta kohta alkoi joukosta kuulua tuskaisia huutoja — vesi olikin karvasta....

Kauhuissaan ja epätoivoisina he moittivat Moosesta siitä, että tämä oli johtanut heitä sellaista tietä, eivätkä he muistaneet, että tuohon salaperäiseen pilveen kätkeytynyt jumalallisuuden läsnäolo oli opastanut häntä samoin kuin heitäkin. Suruissaan ja nähdessään heidän

hätänsä Mooses teki sen, mikä heiltä oli unohtunut: rukoili hartaasti apua Jumalalta.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 268.

Raamattu ei kerro, mikä aiheutti veden karvauuden, mutta joidenkin mineraalien kohonneet pitoisuudet, kuten rikkikloridin tai magnesiumin, ovat saattaneet johtaa veden karvauteen.

Suurin erämaa ja Maara

Suurin erämaa on alue Siinain niemimaan itäisessä osassa. Se on sama erämaa, mistä enkeli löysi Haagarin, kun hän oli paennut poikansa Ismaelin kanssa sen jälkeen, kun Abramin vaimo Saarai oli kohdellut häntä ankarasti. Katso 1. Moos. 16:6-9. Historiallisesti tämän erämaan on ajateltu käsittäneen 57-77 neliömailia (91-123 neliökilometriä), ja Maara sijaitsi Punaisaenmeren itärannalla. Nykyään Maara tunnetaan Ain Havarahina, suolaisena lähteenä, joka sijaitsee 47 mailia (75 km) koilliseen Suezilta.

”Sitten he tulivat Maaraan; mutta he eivät voineet juoda Maaran vettä; sillä se oli karvasta. Sentähden paikka sai nimen Maara.” 2. Moos. 15:23.

”Heidän oli välttämätöntä kohdata vaikeuksia ja kestää puutetta. Jumala halusi kohottaa heidät alennustilasta arvokkaaseen asemaan kansojen joukossa ja antaa heille pyhiä tehtäviä. Jos he olisivat uskoneet Häneen, ottaen huomioon kaiken, mitä Hän oli heidän hyväkseen tehnyt, he olisivat ilomielin kestäneet epämukavuuden, puutteen ja jopa todellisen kärsimyksen. Mutta he unohtivat Jumalan hyvyden ja voiman, jotka olivat tulleet ilmi heidän vapautuksessaan orjuudesta....

Sen sijaan, että olisivat sanoneet: 'Jumala on tehnyt suuria asioita meidän hyväksemme; kun olimme ennen orjia, Hän tekee meistä suuren kansakunnan', he puhuivat tien raskaudesta ja miettivät, koska heidän toiviomatkansa päättyisi... Miten on meidän laitamme?

Jumala tahtoo, että Hänen kansansa näinä päivinä tarkastelee niitä koetuksia, joiden läpi muinainen Israel kulki, jotta he voisivat saada opetusta valmistautuessaan taivaallista Kanaania varten. Monet katsovat israelilaisiin ja ihmettelevät heidän epäuskiaan, ajatellen, etteivät itse olisi olleet niin kiittämättömiä. Mutta kun heidän oma uskonsa joutuu koetukselle, vaikka vain pienissäkin asioissa, he osoittavat yhtä vähän uskoa ja kärsivällisyyttä kuin muinainen Israel.

He nurisevat sitä työtä vastaan, jonka kautta Jumala on päättänyt puhdistaa heidät.... Sen sijaan, että vastukset johtaisivat heidät etsimään apua Jumalalta, he erkanevat Hänestä, kun ne herättävät heissä levottomuutta ja närkästystä.

Miksi me olisimme kiittämättömiä ja osoittaisimme epäluottamusta? Jeesus on meidän ystävämme; koko taivas on kiinnostunut meidän hyvinvoinnistamme. Levottomuus ja pelko murehduvat Jumalan Pyhää Henkeä. Jumalan tahto ei ole, että Hänen kansansa olisi huolien painama.

Meidän Herramme ei kerro meille, että meidän polullamme ei olisi vaaroja, vaan Hän osoittaa meille turvapaikan, joka ei koskaan petä. Hän kutsuu uupuneet ja huolten painamat sanoen: 'Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.' Jättäkää pois ahdistuksen ja huolten ies, jonka olette panneet omaan niskaanne, ja 'ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne.' Matt. 11:28,29. Sen sijaan, että nurisisimme ja valittaisimme, meidän sydämemme kielen tulisi olla: 'Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt.'" — *From Eternity Past*, pp. 201, 202.

Johtajien täytyy tuntea tie

Jumalan valitsemana johtajana Mooses tunsu sen erämaa-alueen, ja hän tiesi, mitä muut eivät tienneet - että Maaran, joka oli lähin paikka, mistä löytyi lähteitä, vesi ei sopinut käytettäväksi. Samoin Jumalan seurakunnan johtajien velvollisuus on tuntea tämän maailman erämaan luonto - katkerat koettelemukset, kiusaukset, pettymykset ja koetukset, joita Jumalan kansa kohtaa, kun he matkaavat oman Suurin erämaansa halki.

Meidän täytyy myös selittää sieluille ennen heidän kastettaan ja opetuslapseuttaan, että tie ja matka taivaalliseen Kanaanin maahan ei ole helppo! Mutta Jeesus Kristus, meidän Johtajamme ja Lunastajamme, johtaa tiemme Jumalan kaupunkiin. Vapahtaja lupasi: "Tämän minä olen teille puhunut, että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman." "Monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan." Joh. 16:33; Apt. 14:22.

Parantava puu

”Mooses rukoili hartaasti apua Jumalalta. »Ja Herra osoitti hänelle puun, jonka hän heitti veteen, ja vesi tuli makeaksi.» Täällä Israel sai Mooseksen välittämänä lupauksen: »Jos sinä kuulet Herraa, Jumalaasi, ja teet, mikä on oikein hänen silmissänsä, tarkkaat hänen käskyjänsä ja noudatat kaikkea hänen lakiansa, niin minä en pane sinun kärsittäväksesi yhtäkään niistä vaivoista, jotka olen pannut egyptiläisten kärsittäviksi, sillä minä olen Herra, sinun parantajasi.»” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 268,269.

Todella, Kristus on meidän parantava puumme. Hän uhrasi vapaaehtoisesti kallisarvoisen henkensä Golgatan julmalla ristillä tarjotakseen parannusta ja lunastusta synnin kirouksesta ja syyllisyydestä. ”Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme - sillä kirjoitettu on: ”Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu” - että Aabrahamin siunaus tulisi Jeesuksessa Kristuksessa pakanain osaksi ja me niin uskon kautta saisimme luvatus Hengen.” Gal. 3:13,14.

”Kristus on suuri Lääkäri; Hän ei paranna ainoastaan ruumista vaan myös sielun. Hän asettaa ihmisen ennalleen Jumalan kuvaksi. Jumala salli ainoan Poikansa tulla lyödyksi, jotta parannus voisi virrata Hänestä parantamaan kaikki meidän sairautemme.” —*Manuscript Releases*, vol. 15, p. 31.

Synti aiheuttaa ihmiselle sanomatonta kärsimystä ja katkeruutta. Elämä on usein sekoittunut murheeseen ja suruun — köyhyyteen, rikkoutuneisiin ihmissuhteisiin, onnettomiin avioliittoihin, avioeroihin, sairauksiin ja rakkaiden menetykseen. Lapsen, puolison, vanhemman tai muun perheenjäsenen kuolema tuottaa ihmissydämelle syvää surua. Vanhuuden fyysiset ja psyykkiset taakat sekä perheen hylkäämäksi tuleminen ovat kuin Maaran katkerat vedet monille vanhuksille. Jumalan seurakunnassa koetut vaikeudet voivat saada jotkut jäsenet niin masentuneiksi, että he jättävät seurakunnan ja uskon, jota he kerran rakastivat. Nämä ihmiset yksinkertaisesti luovuttavat. Mutta, veljet ja sisaret, olipa koettelemukset kuinka ankaria tahansa, emme saa antaa Saatanalle voittoa meistä.

”Olkaa siis Jumalalle alamaiset; mutta vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee.” Jaak. 4:7

Luovuttavat eivät koskaan voita, ja voittajat eivät koskaan luovuta!

”Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetuksiksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita.”
”Että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoo kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulessa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.” 1. Piet. 4:12,13; 1:7.

”Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte moninaisiin kiusauksiin, tietäen, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa saa aikaan kärsivällisyyttä.” Jaak. 1:2,3.

Rakkaat ystävät, olkoot Jumalan viisaassa ja armollisessa kaitselmuksessa meille tulevat koetukset ja koettelemukset kuinka vaikeita ja katkeria tahansa, meillä ei ole varaa kääntyä takaisin; koska luovuttajat eivät ikinä voita, eivätkä voittajat ikinä luovuta!

”Älkää siis heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri. Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäksenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä luvattu on. Sillä "vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttelä; mutta minun vanhurskaani on elävä uskosta, ja jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielisty häneen". Mutta me emme ole niitä, jotka vetäytyvät pois omaksi kadotukseksen, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi.” Hepr. 10:35-39. Kyllä, vaikka Herra sallii sinun juoda Maaran katkeraa vettä, Eelimissä on paljon vesilähteitä ja palmupuita odottamassa sinua!

Jumalan tarkoitus koettelemuksille

Miksi Kristus johdatti kansansa Suurin erämaan kautta ja Maaran vesien tykö? Miksi Hän sallii koetuksien, koettelemuksien, kiusauksien ja vainon tulla kansalleen? Koska Hän rakastaa meitä ja haluaa meidän luottavan Häneen ja osallistuvan Hänen pyhyiteensä.

”Sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka hän ottaa huomaansa”.... Ja vielä: meillä oli ruumiilliset isämme kurittajina, ja heitä me kavahdimme; emmekö paljoo ennemmin olisi alamaiset henkien Isälle, että eläisimme? Sillä nuo

kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, oman ymmärryksensä mukaan, mutta tämä kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että me pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään.” Hepr. 12:6,9,10.

”Eivät israelilaiset sattumalta tulleet matkallaan Maaraan... Hankaluudet, joita he kohtasivat ja joista he pääsivät läpi, olivat osa Jumalan suurta suunnitelmaa, jolla Hän halusi koetella heitä.” — *Medical Ministry*, p. 120. Hän halusi osoittaa heille, että Hän pystyi voimallaan parantamaan pahuuden ihmissydämistä.

”Nämä kokemukset olivat Israelin lapsille vaikeita kestää. Mutta nämä koetukset olivat Jumalan tarkoittamia, jotta Hän voisi koetella heitä - nähdä, olivatko he oppineet luottamuksen ja kuuliaisuuden läksyt niistä vapautuksista, jotka Jumala oli heille tehnyt Egyptissä ja Punaisella merellä. Jumala tuo joskus kansansa kapeikkoihin, jotta Hän voisi paljastaa voimansa ja kirkkautensa pelastaessaan heidät.” — *Manuscript 64*, 1903.

”Israelin erämaan vaelluksen vaiheet merkittiin muistiin opetuksiksi Jumalan Israelin ajan loppuun asti. Kertomus siitä miten Jumala kohteli noita erämaan vaeltajia heidän siirtyillessään milloin minnekin, heidän kärsiessään nälkää, janoa ja väsymystä sekä kokiessaan hänen ihmeellisesti auttavaa voimaansa, oli täynnään hänen kansalleen kaikkina aikoina soveltuvia varoituksia ja opetuksia. Heprealaisten vaihtelevat kokemukset valmensivat ja kouluttivat heitä luvattua Kanaanin kotiaan varten. Jumala toivoisi kansansa näinä päivinä kertaavan nöyrin ja opinhaluisin mielin muinaisen Israelin läpikäymiä vaikeuksia, jotta niistä saadut opetukset auttaisivat heitä valmistautumaan taivaallista Kanaania varten.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 270.

Särkyneet vesisäiliöt ja elävän veden lähteet

Rakkaat veljet ja sisaret, kun jälleen yksi vuosi lähestyy loppuaan, kiittäkäämme ja ylistäkäämme meidän Herraamme Jeesusta Kristusta Hänen rakkaudesta, armostaan ja huolenpidostaan. Välttäkäämme muinaisen Israelin tekemiä virheitä heidän tehdessään kaksi pahaa tekoa Jumalaa vastaan: ”Hämmästykää tästä, te taivaat, kauhistukaa, peräti tyrmistykää, sanoo Herra. Sillä minun kansani on tehnyt kaksinkertaisen synnin: minut, elävän veden lähteen, he ovat hyljänneet, ja ovat hakanneet itselleen vesisäiliöitä, särkyviä säiliöitä,

jotka eivät vettä pidä.” Jer. 2:12,13.

Hyljätäkäämme synnin ja itsevanhurskauden rikkinäiset vesisäiliöt ja vastatkaamme sen sijaan Kristuksen armolliseen kutsuun: ”Kuulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta viiniä ja maitoa. Miksi annatte rahan siitä, mikä ei ole leipää, ja työnne ansion siitä, mikä ei ravitse? Kuulkaa minua, niin saatte syödä hyvää, ja teidän sielunne virvoittuu lihavuuden ääressä. Kallistakaa korvanne ja tulkaa minun tyköni; kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää. Ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton, annan lujat Daavidin armot.” Jes. 55:1-3.

Pyhittäkäämme uudelleen sydämemme ja elämämme Jumalalle, ja huudahtakaamme nöyrässä luottamusksessa: ”Katso, Jumala on minun pelastukseni; minä olen turvassa enkä pelkää, sillä Herra, Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni, hän tuli minulle pelastukseksi. Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä.” ”Ja Henki ja morsian sanovat: ”Tule!” Ja joka kuulee, sanokoon: ”Tule!” Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi.” Jes. 12:2,3; Ilm. 22:17. Aamen!

6. lukeminen

Perjantaina 12. joulukuuta 2025

Siinain vuoren juurella

H. Hernandez, Venezuela/Chile

”Kun Mooses näki, että kansa oli kurittomuuden vallassa, koska Aaron oli päästänyt heidät kurittomuuden valtaan, vahingoniloksi heidän vihollisillensa, niin Mooses seisahtui leirin portille ja huusi: ”Joka on Herran oma, se tulkoon minun luokseni”. Silloin kokoontuivat hänen luoksensa kaikki leeviläiset.” 2. Moos. 32:25,26.

Kuljettuaan Maaran, Eelimin ja Refidimin kautta israelilaiset saapuivat Siinain vuorelle, jota kutsutaan myös nimillä Horebin vuori tai Jumalan vuori. Herra oli valinnut tämän paikaksi, jossa Hän tekisi liiton kansan kanssa, joka oli valittu Hänen erityiseksi omaisuudekseen. Siellä tälle ainutlaatuiselle kansalle annettiin heidän perustuslakinsa, joka sisälsi elämän periaatteet jotka ilmaisivat

Jehovan, heidän Luojansa, Vapahtajansa ja Lunastajansa, käskyt. (Katso 2. Moos. 19.)

2. Mooseksen kirjan (englannin kielellä Exodus, mikä merkitsee ulos lähtemistä), 32. luvussa on kuvaus siitä, mitä tapahtui, kun Herra koetteli kansaansa, eivätkä he läpäisseet koetusta. ”... Kun kansa näki, että Mooses viipyi eikä tullut alas vuorelta, kokoontui kansa Aaronin ympärille ja sanoi hänelle: "Nouse, tee meille jumala, joka käy meidän edellämme. Sillä me emme tiedä, mitä on tapahtunut Moosekselle, tälle miehelle, joka johdatti meidät Egyptin maasta.”” 2. Moos. 32:1.

”Mooseksen poissaolo oli Israelille epävarmaa odotuksen aikaa. Kansa tiesi, että hän oli noussut vuorelle Joosuan kanssa ja astunut huippua peittäneen synkän pilven keskelle, joka voitiin nähdä alhaalta laaksosta. Jumalallisen läsnäolon leimahdukset valaisivat aika ajoin vuoren huippua. Väki odotti innokkaasti hänen paluutaan. Egyptissä he olivat tottuneet näkemään jumaluudesta aineellisia kuvauksia, ja siksi heidän oli ollut vaikea luottaa näkymättömään olentoon. Siksi he olivat alkaneet nojautua Moosekseen, joka näytti pystyvän ylläpitämään heidän uskoaan. Mutta nyt hänet oli viety heiltä pois. Päivät kuluivat ja viikot vierivät, eikä häntä vain kuulunut takaisin. Vaikka pilvi olikin yhä näkyvässä, monet leiriläiset alkoivat katsoa johtajansa hyljänneen heidät tai sitten joutuneen tuhoavan tulen uhriksi.

Siinä odotellessaan heillä oli tilaisuus mietiskellä kuulemaansa Jumalan lakia ja valmistautua sisäisesti vastaanottamaan häneltä mahdollista uutta ilmoitusta. Tätä varten he tarvitsivat kaiken tarjolla olevan ajan, ja jos he olisivat siten pyrkineet ymmärtämään Jumalan vaatimuksia ja sydämestään nöyrtyneet hänen edessään, he olisivat varjeltuneet kiusaukselta. Mutta he eivät tehneet sitä, ja niin heistä tuli pian välinpitämättömiä, huolimattomia ja hillittömiä. Tällaista ilmeni varsinkin sekakansan keskuudessa. He halusivat kärsimättömästi päästä jatkamaan matkaansa kohti Luvattua maata, joka vuoti maitoa ja mettä. Tuo hyvä maa luvattiin heille kuuliaisuuden ehdolla, mutta he olivat menettäneet käsityksensä siitä. Muutamat ehdottivat paluuta Egyptiin, mutta jatkettiinpa matkaa Kanaaniin tai palattiin Egyptiin, suuri osa kansasta oli sitä mieltä, ettei Moosesta enää kannattanut odottaa.

Tuntien olonsa turvattomaksi johtajansa poissaollessa kansa ajautui takaisin entiseen taikauskoonsa. »Sekakansa» oli ensimmäisenä käynyt

kärsimättömäksi ja alkanut napista, ja se johti nytkin alkanutta luopumusta. Egyptiläiset pitivät yhtenä jumaluuden tunnuskuvana härkää tai vasikkaa, ja ne jotka olivat palvoneet sellaista epäjumalaa Egyptissä, ehdottivat nyt että tehtäisiin valettu vasikka, jota sitten kumarrettaisiin. Kansa halusi jonkin kuvan edustavan Jumalaa ja käyvän heidän edellään Mooseksen sijasta. Jumala ei ollut millään tavoin ilmaissut ulkonäköään ja oli kieltänyt mitenkään yrittämästä kuvata häntä aineellisesti. Egyptissä ja Punaisen meren luona suoritettut valtavat ihmeteot oli tarkoitettu lujittamaan heidän uskoaan häneen Israelin näkymättömänä, kaikkivoipana Auttajana ja ainoana oikeana Jumalana. Ja kun he kaipasivat jotakin näkyvää ilmaisua hänen läsnäolostaan, hän antoi heille pilvenpatsaan ja tulenpatsaan ohjaamaan heidän joukkoaan sekä ilmaisi kirkkautensa Siinain vuorella. Mutta vaikka hänen läsnäolonsa pilvi yhä oli heidän nähtävissään, he ikävöivät entisiä Egyptin epäjumaliaan ja panivat härän kuvan edustamaan näkymättömän Jumalan kunniaa!

Mooseksen poissalon ajaksi oikeudelliset asiat oli jätetty Aaronin hoidettaviksi, ja hänen telttansa ympärille kerääntyi suuri väkijoukko esittämään vaatimuksen: »Nouse, tee meille jumala, joka käy meidän edellämme. Sillä me emme tiedä, mitä on tapahtunut Moosekselle, tälle miehelle, joka johdatti meidät Egyptin maasta.»* He sanoivat, että pilvi joka siihen asti oli johtanut heitä oli nyt pysyvästi vuoren yllä eikä enää ohjaisi heidän kulkuaan. Heidän oli saatava kuva sen tilalle, ja jos he, kuten oli ehdotettu, päättäisivät palata Egyptiin, olisivat egyptiläiset heille suopeita nähdessään heidän kantavan edellään tätä kuvaa ja tunnustavan sen jumalakseen.

Tuollainen vaikea tilanne vaati lujaa, päättäväistä ja järkähtämättömän rohkeaa miestä, joka etsi Jumalan kunniaa vaikka menettäisi kansan suosion, oman turvallisuutensa tai henkensäkin. Mutta Israelin nykyinen johtaja ei ollut luonteeltaan tällainen. Aaron koetti vaisusti nuhdella kansaa, mutta hänen horjuvuutensa ja arkuutensa vain lujitti sen päättäväisyyttä, ja meteli vain yltyi. Väkijoukko näytti joutuvan sokean, hillittömän raivon valtaan. Oli niitäkin, jotka pysyivät uskollisina Jumalan kanssa tekemälleen liitolle, mutta kansan enemmistö yhtyi luopumukseen. Muutamat jotka uskalsivat sanoa, että aiottu kuvan tekeminen oli epäjumalanpalvelusta, joutuivat väkijoukon hyökkäilyn ja

pahoinpitelyn kohteiksi ja menettivät mylläkässä lopulta henkensä.

Aaron pelkäsi oman turvallisuutensa puolesta, ja sen sijaan että olisi jalosti käynyt puolustamaan Jumalan kunniaa, hän taipui väkijoukon vaatimuksiin. Ensi työkseen hän käski kerätä ja tuoda hänelle kultaiset korvarenkaat kaikelta kansalta toivoen, että ylpeys saisi heidät kieltäytymään moisesta uhrauksesta. Mutta he luopuivat mielellään koruistaan, ja niistä hän teki valetun vasikan, Egyptin jumalien jäljennöksen. Ja kansa julisti: »Tämä on sinun jumalasi, Israel, se, joka on johdattanut sinut Egyptin maasta.» Alhaisesti Aaron salli kansan näin häpäistä Herraa. Mutta nähdessään miten hyvillä mielin kansa oli tästä kultaisesta jumalasta, hän teki lisäksi sille alttarin ja julisti: »Huomenna on Herran juhla.» Torvensoittajat kaiuttivat tätä tiedotusta ryhmästä toiseen kautta koko leirin. »Ja he nousivat varhain seuraavana päivänä ja uhrasivat polttouhreja ja toivat yhteysuhreja; ja kansa istui syömään ja juomaan, ja sitten he nousivat iloa pitämään.» »Herran juhlan» varjolla he antautuivat hurjiin syöminkeihin ja mässäilyyn.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 294-296.

Kuinka monet ihmiset, jopa johtaja-asemassa olevatkin, rakentavat vaaran hetkellä alttareita, jotka ovat pyhän Jumalan silmissä loukkaavia ja seurakunnalle vahingollisia? Se saattaa olla ylpeyden, piittaamattomuuden, riidan, itsevanhurskauden tai ylimielisyyden alttari. Muita ”alttarien” muotoja ovat välinpitämättömyys, velvollisuuksien laiminlyöminen, sallivuus, virheiden tai epäoikeudenmukaisuuden vaaliminen.

”Oli kulunut vasta muutamia päiviä siitä kun heprealaiset oli vat tehneet juhlallisen liiton Jumalan kanssa ja luvanneet totella hänen ääntään. Pelosta vavisten he olivat seisoneet vuoren juurella ja kuunnelleet Herran sanoja: »Älä pidä muita jumalia minun rinnallani.» Jumalan kunnian loiste väikkyi vielä Siinain yllä koko kansan nähden, kun he jo kääntyivät toisaalle vaatimaan itselleen muita jumalia. »He tekivät vasikan Hoorebin juurella ja kumarsivat valettua kuvaa; he vaihtoivat Kunniansa ruohoa syövän härän kuvaan» (Ps. 106: 19,20). Olisiko voitu osoittaa suurempaa kiittämättömyyttä tai esittää julkeampaa loukkausta hänelle, joka oli ilmaissut heille olevansa hellä isä ja kaikkivoipa kuningas!

Mooses sai vuorella kuulla leirissä tapahtuneesta luopumuksesta, ja hänen käskettiin heti palata alas. Jumala sanoi: »Mene, astu alas, sillä

sinun kansasi, jonka johdatit Egyptin maasta, on turmion tehnyt. Pian he poikkesivat siltä tieltä, jota minä käskin heidän kulkea; he tekivät itselleen valetun vasikan. Sitä he ovat kumartaneet.» Jumala olisi kyllä saanut hankkeen raukeamaan alkuunsa, mutta hän antoi sen kehittyä täyteen mittaansa, jotta kaikki oppisivat tietämään, miten hän rankaisee niitä jotka pettävät ja hylkäävät hänet.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 296,297.

Kuka oli vastuussa siitä, että suurin osa Israelin kansaa joutui tuollaiseen lankeemukseen?

”Ja israelilaiset lähtivät liikkeelle ja kulkivat Ramseksestä Sukkotiin; heitä oli noin kuusisataa tuhatta jalkamiestä, paitsi vaimoja ja lapsia. Ja myös paljon sekakansaa meni heidän kanssansa, sekä lampaita ja raavaskarjaa suuret laumat.” 2. Moos. 12:37,38. Tämä sekakansa asetti toistuvasti kompastuskiviä kansan tielle, sillä kuuliaisuuden osoittaminen Jumalalle, joka oli vapauttanut heidät, ei ollut heidän ensisijainen päämääränsä; he halusivat ennemminkin paeta niitä tuomioita, jotka kohtasivat Egyptiä.

”Tässä väkijoukossa ei ollut vain niitä, jotka usko Israelin Jumalaan oli saanut liikkeelle, vaan paljon enemmän sellaisia, jotka lähtivät vain vitsauksia pakoon tai seurasivat joukon jatkona palkasta jännityksestä tai uteliaisuudesta. Tämä sekakansa oli Israelille alinomaisena haittana ja paulana.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 259.

Varoitus Jumalan nykyiselle kansalle

”Voiko kukaan kuljettaa tulta helmassaan, puvun häneltä palamatta? Voiko kukaan kävellä hiilloksella, jalkain häneltä kärventymättä?” Sananl. 6:27,28.

”Herra kielsi muinaisia israelilaisia solmimasta avioliittoa ympärillä olevien pakanakansojen kanssa. 'Älä lankoudu heidän kanssaan; älä anna tyttäriäsi heidän pojillensa äläkä ota heidän tyttäriänsä pojillesi vaimoiksi.' Syy on esitetty. Ääretön viisaus, joka etukäteen näkee, mihin tuollaiset liitot johtavat, tiedottaa: 'Sillä he viettelevät sinun poikasi luopumaan minusta ja palvelemaan muita jumalia; ja silloin Herran viha syttyy teitä kohtaan, ja hän hävittää sinut nopeasti.' 'Sillä sinä olet Herrallesi, Jumalallesi, pyhitetty kansa; Herra, sinun Jumalasi, on valinnut sinut omaisuuskansakseen ennen kaikkia muita

kansoja, mitä maan päällä on.' 5. Moos. 7:3,4,6." - *Todistusaarteita 2*, s. 118,119.

"Miehet ja naiset, jotka muuten ovat järkeviä ja tunnontarkkoja, sulkevat korvansa neuvolta; he ovat kuuroja ystävien, sukulaisten ja Jumalan palvelijoiden vetoomuksille ja rukouksille. Varoitus tai kehoitus nähdään tungettelevana sekaantumisena, ja ystävää, joka on tarpeeksi uskollinen esittämään vastalauseen, kohdellaan vihollisena." —*Counsels for the Church*, p. 120.

"Israelin kansa ja varsinkin siihen liittynyt sekakansa tulisi alituisen olemaan taipuvainen kapinoimaan Jumalaa vastaan. He tulisivat myös napolisemaan johtajaansa vastaan ja tuottamaan hänelle surua epäuskollaan ja uppiniskaisuudellaan, ja heidän johdattamisensa perille Luvattuun maahan tulisi olemaan työlästä ja rasittavaa. He olivat synneillään jo menettäneet Jumalan suosion ja olivat nyt oikeudenmukaisesti tuhon omia. Siksi Herra aikoikin hukuttaa heidät ja tehdä Mooseksesta suuren kansan." - *Patriarkat ja profeetat*, s. 297.

"Moses oli esikuva Kristuksesta. Samoin kuin hän Israelin välimiehenä verhosi kasvonsa, koska kansa ei voinut katsella niiden kirkkautta, verhosi Kristuskin jumalallisena Välimiehenä jumaluutensa inhimillisyydellä, kun hän tuli tähän maailmaan. Jos hän olisi tullut taivaallisessa kirkkaudessaan, ei hän olisi päässyt lähelle synnin tilassa olevia ihmisiä. He eivät olisi kestäneet hänen läsnäolonsa kirkkautta. Siksi hän nöyryytti itsensä ja pääsi »syntisen lihan kaltaisuudessa» (Room. 8: 3) niin lähelle langennutta ihmissukua, että saattoi kohottaa sen ylös." - *Patriarkat ja profeetat*, s. 309.

Luopumus Siinain vuorella johti kauheisiin seurauksiin niille, jotka tempautuivat mukaan epäjumalanpalveluksen kiihkoon. Mutta siinä ei ollut kaikki. Johtajan, Aaronin, osoittama suuri heikkous johti myös siihen, että ne uskolliset, jotka olivat tuominneet luopumuksen, menettivät henkensä.

"Jumala olkoon meille armollinen ja siunatkoon meitä, hän valistakoon kasvonsa meille, -Sela- että maan päällä tunnettaisiin sinun tiesi, kaikissa pakanakansoissa sinun apusi." Ps. 67:2,3. Aamen.

"Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen;..."Matt. 26:41

7. lukeminen

Sapattina 13. joulukuuta 2025

Valmistautukaa ylittämään Jordan-virta

T. Petkov, Bulgaria/USA.

”Kulkekaa halki leirin ja käskekää kansaa sanoen: 'Valmistakaa itsellenne evästä, sillä kolmen päivän kuluttua te kuljette tämän Jordanin yli mennäksenne ottamaan omaksenne sen maan, jonka Herra, teidän Jumalanne, teidän omaksenne antaa.'” Joos. 1:11.

Vaellettuuan neljäkymmentä vuotta erämaassa ja asuttuaan teltoissa, israelilaiset lopulta tulivat luvatus maan rajalle. Kuinka monia rukouksia, kyyneleitä ja nöyriä pyyntöjä olikaan kohotettu Herran puoleen! Kuinka paljon olikaan tarvittu kärsivällisyyttä ja kestävyyttä tehdä tämä matka, joka oli täynnä haasteita, vaikeuksia, epäilyksiä ja pettymyksiä, mutta myös ihmeitä ja voittoja. Jordan-virta kuvaa Jumalan kansan historiassa pitkän luvun päättymistä, mutta myös uutta alkua maassa, ”joka vuotaa maitoa ja mettä”.

Jordanin ylityksen kokemuksesta tulee meidän henkilökohtainen kokemuksemme. Tänään meidän täytyy olla valmiit astumaan ”taivaalliseen valtakuntaan”.

Lupaus

Jumala ei koskaan unohda kansaansa. Kun Israel kävi läpi vaikeita aikoja, Hän vieraili heidän luonaan ja vapautti heidät luvaten vapautta, menestystä ja onnea. Heidän ollessaan Egyptin orjuudessa Herra järjesti vapautuksen ja lähetti kansansa matkalle kohti luvattua maata. ”Sentähden minä olen astunut alas vapauttamaan heidät egyptiläisten kädestä ja johdattamaan heidät siitä maasta hyvään ja tilavaan maahan, maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä,...” 2. Moos. 3:8.

Kun Herra mainitsee maidon ja hunajan lupauksessaan, Hän ei tarkoita sitä kirjaimellisesti, se on vertauskuva menestyksestä, helppoudesta ja onnellisuudesta, jotka tulevat Jumalan kansan osaksi, jos he seuraavat uskollisesti jumalallisia ohjeita. ”Ja minä annoin teille maan, josta sinä et ollut vaivaa nähnyt, ja kaupunkeja, joita te ette olleet rakentaneet, mutta joihin saitte asettua; viinitarhoista ja öljypuista, joita te ette olleet istuttaneet, te saitte syödä.” Joos. 24:13. Jumala taistelee ja tekee työtä kansansa hyväksi. Jos me luotamme

Häneen, Hän tekee meille mahdottoman mahdolliseksi ja antaa meille halun ja voiman totella Hänen ohjeitaan. Meidän täytyy asettaa Hänen valtakuntansa ensimmäiselle sijalle elämässämme, ja kaikki muu annetaan meille (Matt. 6:33). Taistelut vihollista ja hengellisiä vastustajia vastaan kohdataan Herran mahtavassa voimassa. ”Mutta Herra vastasi Moosekselle: ”Nyt saat nähdä, mitä minä faraolle teen; sillä väkevän käden pakottamana hän on päästävä heidät, ja väkevän käden pakottamana hän on ajava heidät maastansa.” 2. Moos. 6:1.

Israelin kokemus heidän vaeltaessaan erämaan halki ja ylittäessään Jordan-virraan on vertauskuva meidän päivittäisestä elämästämme Herran johdatuksen alla. Haaste haasteen jälkeen ja voitto voiton jälkeen odottavat uskollisia pyhiinvaeltajia matkalla iankaikkiseen elämään.

Vertauskuva

Jordan-virraan ylittämisen kokemus sisältää monia opetuksia meille lopun ajan uskovina. Israelin kansan täytyi ylittää Jordan-virta ennen kuin he pääsivät luvattuun maahan. Samoin Jumalan kansan on ennen taivaan valtakuntaan astumistaan ylitettävä samanlaisia esteitä ja vaikeuksia. Jordan-virta itsessään on täynnä vertauskuvia.

Lopulta Jumalan kansa kohtasi viimeisen luonnollisen esteen ennen astumistaan Kanaaniin. Sen ylitys ei ollut mikään yksinkertainen tehtävä. Se oli ihme, joka pysyy merkkipaaluna Israelin historiassa. ”Kaikki tiesivät kuitenkin, ettei sitä käynyt ylittäminen ilman Jumalan apua. Oli kevät, ja siihen aikaan vuodesta saivat vuorilta sulaneet lumet Jordanin tulvimaan yli äyräittänsä, niin että sitä oli mahdoton ylittää tavallisista kahluupaikoista. Jumala halusikin järjestää Israelin kulun Jordanin yli ihmetekona.” - *Patriarkat ja profeetat*, s. 483.

Samalla tavoin lopun ajan uskovat tulevat kokemaan Jumalan voimallisen käden ja ymmärtämään, että heidän pelastuksensa on ihme, jonka Jumalan yliluonnollinen voima on tehnyt mahdolliseksi. Ahdistuksen ajan läpi kulkeminen vaatii samoja ominaisuuksia ja hengellistä omistautumista, kuin mitä Jumalan kansa tarvitsi ylittäessään Jordanin. Tarkastelkaamme innoitettua todistusta: ”Kaikki, jotka pääsevät taivaaseen, joutuvat koetukseen, ja heitä koetellaan kuin kultaa tulella jo tässä maailmassa. Suurin vaaramme on lihallinen turvallisuudentunne. Jumala auttakoon teitä, lapseni, ettette koskaan

kerskaisu itsestänne. Ellette valvo ja rukoile, te epäonnistutte lopulta. Älkää koskaan kuvitelko, että on rohkeaa elämää elää mukavuudessa...” —*The Upward Look*, p. 208

Lisäksi Jordan-virran ylitys kuvaa kastetta Jumalan kansalle samoin kuin Punaisenmeren ylitys Egyptistä lähdön jälkeen. ”Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi ja saivat kaikki kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä.” 1. Kor. 10:1,2.

Tämä vertauskuva näkyy Uudessa testamentissa myös, kun Johannes Kastaja, valmistautuessaan tietä tulevalle Kristukselle, kastoi Jordan-joessa. ”Johannes julisti Messiaan tulemistä ja kutsui kansaa parannukseen. Synnistä puhdistumisen vertauskuvana hän kastoi heidät Jordanin vedessä. Näin hän sattuvan vertauskuvan avulla julisti, että ne, jotka väittivät olevansa Jumalan valittu kansa, olivat synnin saastuttamia, ja ettei heillä ilman sydämen ja elämän puhdistusta voisi olla mitään osaa Messiaan valtakunnassa.” - *Aikakausiens Toivo*, s. 84.

Kastetta pidettiin niin tärkeänä tuohon aikaan sekä tulevaisuudessakin, että esimerkkinä meidän Vapahtajamme Jeesus Kristuskin sai kasteen Jordanissa.

Samoin, jotta me pääsisimme taivaalliseen Kanaaniin, meilläkin täytyy olla kasteen kokemus, liitto Jumalan kanssa, jotta saisimme pelastuksen ja iankaikkisen elämän. ”Niille, jotka huomenna menevät veteen täydessä uskossa Jeesukseen Kristukseen, kastettaviksi Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, tahdon sanoa: nämä kolme suurta taivaallista voimaa on luvaattu teidän avuksenne. Antautukaa kokonaan Jumalalle. Teidät haudataan Kristuksen kuolemaan ja herätetään Hänen ylösnousemukseensa. Taivaan voimat ovat kanssanne, jos seuraatte Herraa askel askeleelta oppiaksenne tuntemaan Hänet. Eläkää niin kuin olisitte herätetyt kuolleista - uutena luomuksena. Ilmaiskaa, että mielenne on muuttunut Kristuksen mielen kaltaiseksi.” —*Letters and Manuscripts*, vol. 21, Ms 147, 1906.

Suuri on Herran lupaus, mutta sen täyttymistä varten tarvitaan valmistautumista, jotta voidaan vastata jumalallisiin odotuksiin. Tämä ei tarkoita, että Herran lupaukset saavutettaisiin tekojen, koulutuksen tai harjoituksen kautta. Kyse on uskosta ja jumalallisen armon teosta.

”Ja jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niinkuin hän on puhdas.” 1Jooh. 3:3

Kolmen päivän valmistautuminen - Pyhittäkää itsenne

”Kulkekaa halki leirin ja käsekkää kansaa sanoen: 'Valmistakaa itsellenne evästä, sillä kolmen päivän kuluttua te kuljette tämän Jordanin yli mennäksenne ottamaan omaksenne sen maan, jonka Herra, teidän Jumalanne, teidän omaksenne antaa.'” Joos. 1:11.

Herra käski Moosesta ja Joosea, että ennen Herran läsnäolon kohtaamista ja osaksi Hänen ihmeellistä väliintuloaan, ihmisen on valmistauduttava. Usein uskovat rukoillessaan pyytävät ihmeellistä väliintuloa parantumisen, pelastuksen tai pyyntöjensä täyttymisen muodossa. Herra osoittaa, ettei Hänen läsnäolonsa ole vähäpätöinen asia. Hän mainitsee nimenomaisesti, että Israelin tuli pyhittää itsensä ennen kohtaamista. ”Niin Herra sanoi Moosekselle: ”Mene kansan luo ja pyhitä heidät tänä päivänä ja huomenna, ja peskööt he vaatteensa. Ja olkoot valmiit kolmanneksi päiväksi; sillä kolmantena päivänä Herra astuu koko kansan nähden alas Siinain vuorelle.... Ja hän sanoi kansalle: ”Olkaa kolmanneksi päiväksi valmiit; älköön kukaan ryhtykö naiseen.” 2. Moos. 19:10,11,15. Valmistautuminen Herran kohtaamiseen ei eroa paljoakaan siitä, mitä ihmiseltä vaaditaan sapatin päivän pyhittämisessä.

Kolme päivää on toistettu useissa hengellisissä kokemuksissa Raamatussa. ”Sillä niinkuin Joonas oli meripedon vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin on myös Ihmisen Poika oleva maan povessa kolme päivää ja kolme yötä.” Matt. 12:40. ”Jeesus vastasi ja sanoi heille: ”Hajottakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä.” Joh. 2:19.

”Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolmen enkelin kuvataan lentävän keskitaivaalla, julistaen totuuden sanoja hukkuvalle maailmalle. Ne kuvaavat tämän ajan työtä, johon tulee osallistua kaikkien, jotka uskovat nämä sanomat. Kolmen enkelin sanomat on liitetty yhteen.” —*22LtMs, Lt 390, 1907.* ”Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.” Matt. 24:14.

Meidän täytyy ylläpitää hengellisessä elämässämme valmiutta olla Herran kanssa ja Hänen läsnäolossaan joka päivä, saaden Pyhän Hengen kasteen, kuunnellen Hänen ääntään ja seuraten Hänen johdatustaan. Apostoli Paavali sanoo: ”Joka päivä minä olen kuoleman kidassa.” 1. Kor. 15:31.

Järjestys on välttämätön

Jordan-virran ylitykseen vadittiin järjestystä ja järjestäytyneitä toimintaa. ”Ja käskivät kansaa sanoen: ”Kun te näette Herran, teidän Jumalanne, liitonarkin ja leeviläiset papit sitä kantamassa, niin lähtekää tekin liikkeelle paikoiltanne ja seuratkaa sitä.” Joos. 3:3. Tällä Herra opettaa meille järjestyksen tärkeyttä. ”Taivaassa vallitsee järjestys. Ja seurakunnassa oli järjestys, silloin kuin Kristus oli maan päällä, ja hänen poismenonsa jälkeen hänen apostoliensa keskuudessa noudatettiin tarkkaa järjestystä. Nyt näinä viimeisinä päivinä Jumalan johtaessa lapsensa uskon yhteyteen kaivataan todella järjestystä kipeämmin kuin koskaan ennen; sillä kun Jumala yhdistää lapsensa, työskentelee saatana pahoine enkeleineen erityisellä ahkeruudella ehkäistäkseen ja kukistaakseen tämän yhteyden.” - *Hengellisiä kokemuksia*, s. 111.

Ensin papit kantoivat liitonarkkia, joka kuvasi Herran läsnäoloa. Seuraavaksi tulivat papit ja leeviläiset, jotka Herran valitsemina kuvasivat Herran perustamaa järjestäytyneitä liikettä. Kansan odotettiin seuraavan perustettua järjestystä. ”Mutta papeille Joosua sanoi näin: ”Ottakaa liitonarkki ja kulkekaa kansan edellä”. Niin he ottivat liitonarkin ja kulkivat kansan edellä.” Joos. 3:6.

Samalla tavalla Uudessa testamentissa Herra asetti järjestyksen, joka liittyi Hengen läsnäolon kautta ilmoitettuihin virkoihin. ”Mutta te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä. Niinpä Jumala asetti seurakuntaan ensiksi muutamia apostoleiksi, toisia profeetoiksi, kolmansia opettajiksi, sitten hän antoi voimallisia tekoja, sitten armolahjoja parantaa tauteja, avustaa, hallita, puhua eri kielillä.” 1. Kor. 12:27,28.

Jumala ei sallinut järjestäytymätöntä ryntäystä Luvattuun maahan. Hän toisti yhä uudelleen, että järjestys, järjestäytyneet toiminta, kunnioitus ja kuuliaisuus ovat osa Hänen jumalallista armaan, ja että kaikki, joita Hänen Henkensä johtaa, seuraavat luonnostaan näitä samoja periaatteita. Kautta historian Jumala on käyttänyt erilaisia järjestäytymisen muotoja, alkaen patriarkoista, sitten tuomareista, profeetoista ja kuninkaista sekä seurakuntansa perustamisesta. Toisin sanoen, Hänellä on aina ollut maan päällä Häntä edustava yhteisö. ”Maailman Lunastaja ei hyväksy sellaista kokemusta ja harjoitusta uskonnollisissa asioissa, joka on erillään Hänen järjestäytyneestä ja

tunnustetusta seurakunnastaan. Monilla on käsitys, että he ovat vastuussa vain Kristukselle valostaan ja kokemuksestaan, riippumatta Hänen tunnustetuista seuraajistaan maan päällä.” —*Sketches from the Life of Paul*, p. 31.

Veteen astuminen

”Papit tottelivat johtajansa käskyjä ja kulkivat kansan edellä kantaen liitonarkkia. Heprealaiset lähtivät liikkeelle ja seurasivat tätä jumalallisen läsnäolon vertauskuvaa. Leveä kulkue laskeutui Jordanin rantapengertä, ja kun pappien jalat kastuivat joen reunassa, vesi lakkasi virtaamasta ylhäältä ja alavirran vesi virtasi pois, jättäen joen pohjan kuivaksi. Papit kulkivat eteenpäin kantaen Jumalan arkkia, ja Israel seurasi perässä. Jordanin puolivälissä papeille annettiin käsky seistä paikoillaan joen uomassa, kunnes koko heprealainen joukko oli kulkenut yli.” —*Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 157. Herran papeille antama käsky oli selkeä - heidän piti astua veteen, kunnes ”katkeaa Jordanin vesi, ylhäältä päin virtaava vesi, juoksussaan ja pysähtyy roukkioksi.” Joos. 3:3.

Pelastus ja kaikki Herran lupaukset otetaan vastaan uskon kautta, luottaen Hänen äärettömään viisauteensa ja johdatukseensa. Usein emme näe, miten Herran suunnitelma tulee avautumaan, mutta meiltä vaaditaan ehdotonta kuuliaisuutta Hänen käskyilleen. Samoin kuin Jordanin ylittäminen, tulee lopun ajan uskovien kokemus olemaan sellainen, että lunastusta ja Herran apua ei nähdä, ennen kuin asetamme jalkamme kuuliaisuuden veteen, seuraten Jumalan sanassa annettuja ohjeita. Jokaisessa rukouksessa tulee olla mukana horjumaton usko, seuraten Israelin kansan esimerkkiä heidän ylittäessään Jordan-virran. ”Mutta anokoon uskossa, ollenkaan epäilemättä; sillä joka epäilee, on meren aallon kaltainen, jota tuuli ajaa ja heittelee. Älköön sellainen ihminen luulko Herralta mitään saavansa.” Jaak. 1:6,7.

Papit ja leeviläiset jäivät keskelle jokea

Pappien ja leeviläisten tehtävä ei päättynyt pelkästään kulkueen johtamiseen ja oikean järjestyksen ylläpitämiseen Jordan-virran ylityksen aikana. Kuvitelkaamme valtava vesimassa, joka kasautui toiselle puolelle, ja se pelko, joka täytti niiden ihmisten sydämet, jotka

osallistuivat tähän uskomattomaan yliluonnolliseen tapahtumaan. Myös tässä tilanteessa Herra tarjosi ratkaisun ja määräsi, että pappien tuli seistä vesien ja kansan välissä niin kauan, kuin oli tarpeen, varmistaen turvallisen kulun, kunnes viimeinenkin ihminen oli päässyt joen toiselle puolelle.

”Jordanin puolivälissä papeille annettiin käsky seistä paikoillaan joen uomassa, kunnes koko heprealainen joukko oli kulkenut yli. Tämän tarkoituksena oli painaa heidän mieleensä entistä voimakkaammin se tosiasia, että sama voima, joka pidatti Jordanin vedet, oli se, joka oli tehnyt mahdolliseksi heidän isiensä kulkemisen Punaisenmeren halki neljäkymmentä vuotta aikaisemmin.” — *Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 157.

Samoin meidän Herramme Jeesus seisoo taivaallisen tuomioistuimen edessä meidän Korvaajanamme ja Puolustajanamme, kunnes viimeinenkin uskova saa vanhurskautuksen ja lunastuksen.

Meidän edessämme oleva Jordanin virta

Vesi kuvaa profeetallisesti kansoja, ja lopun ajan haasteena tulee olemaan se, että on ylitettävä ne ihmisjoukot, jotka yrittävät estää valittuja kulkemasta kohti pelastusta. Meidän edessämme on kokemus taivaalliseen Kanaaniin astumisesta. ”Minä näin kansamme suuressa ahdingossa. Jumalan lapset itkivät, rukoilivat ja vetosivat Jumalan varmoihin lupauksiin. Joka puolella meidän ympärillämme jumalattomat pilkkasivat meitä ja uhkasivat tappaa meidät. He nauroivat meidän heikkoudellemme ja pilkkasivat joukkomme pienuutta yrittäen ivallaan iskeä meihin syviä haavoja. He erottivat meidät muusta maailmasta ja estivät meitä ostamasta ja myymästä. He eivät uskoneet meidän selviytyvän eristettyinä; olimmehan heidän mielestään riippuvaisia muusta maailmasta ja meidän oli mukauduttava sen tapoihin ja lakeihin tai lähdeittävä siitä kokonaan. Heidän mielestään kaikki puhui sitä vastaan, että me olisimme ainoa kansa maailmassa, johon Jumala on mielistynyt. He julistivat, että heillä on totuus, että heidän joukossaan tapahtuu ihmeitä, että taivaan enkelit puhuvat heidän kanssaan ja kulkevat heidän rinnallaan, että heidän keskuudessaan esiintyy suurta voimaa, merkkejä ja ihmeitä ja että maanpäällinen tuhatvuotiskausi, jota he niin kauan olivat odottaneet, oli nyt alkanut. Koko maailma oli kääntynyt ja eli rauhassa

sunnuntaita pyhittäen, mutta tämä pieni, heikko kansa nousi vastustamaan maan lakeja ja väitti olevansa ainoa, joka on oikeassa.” - *Maranata*, s. 226.

Samoin kuin Jumala pidätti Jordan-virran vedet, Hän tulee myös pidättämään uskottomien vastustuksen ja vainon voimansa ihmeen kautta. Sunnuntailaki, pedon merkki, taloudelliset pakotteet ja vainot eivät kykene pysäyttämään Jumalan kansan voittokulkua ja heidän lopullista pääsyään luvattuun maahan. Vaikka vaarat ja koetukset näyttävät voittamattomilta, Jumalan voimallinen käsi suojaa Hänen kansaansa ja johdattaa heidät lopulliseen voittoon. ”Koko maailmankaikkeus on Elämän Ruhtinaan hallinnassa. ... Hän puolustaa valittuja seuraajiaan Saatanan voimaa vastaan ja kukistaa kaikki heidän vihollisensa. Hänen kauttaan he ovat voittajia - ja enemmän kuin voittajia.” —*The Home Missionary*, July 1, 1897

Tänä päivänä Herra käänsä kansaansa heräämään ja olemaan valmis ylittämään Jordan-virran. ”Kuule, Israel! Sinä menet nyt Jordanin yli laskeaksesi valtasi alle kansoja, jotka ovat sinua suuremmat ja väkevämmät, ja suuria, taivaan tasalle varustettuja kaupunkia...” 5. Moos. 9:1. Olkaamme valmiit! Aamen.

Julkaisija: Seitsemännen Päivän Adventistien Kansainvälisen lähetyssurakunnan
Uskonpuhdistusliikkeen Pääkonferenssi www.sda1844.org Toimituspaikka
Suomessa: Mastotie 10, 37800 Akaa www.spaup.org info@spaup.org
